

**Česká zemědělská univerzita v Praze**

**Provozně ekonomická fakulta**

**Katedra psychologie**



**Bakalářská práce**

**Seminolové: Od kukuřice k Hard Rock Café**

**Andy Dolejš**

© 2017 ČZU v Praze

# ČESKÁ ZEMĚDĚLSKÁ UNIVERZITA V PRAZE

Provozně ekonomická fakulta

## ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Andy Dolejš

Veřejná správa a regionální rozvoj

Název práce

Seminolové: Od kukuřice k Hard Rock Café

Název anglicky

Seminoles: From Corn to Hard Rock Cafe

---

### Cíle práce

Zmapování regionálního rozvoje, vývoje kmene Seminolů a jeho snaha o přizpůsobení moderní době. Výzkum psychologických a sociálních aspektů konfrontace původních obyvatel s bílými osadníky. Vhled do historie, kultury a tradic kmene. S využitím klasické i moderní literatury k problematice kontaktu indiánského obyvatelstva dnešních Spojených států v obecné poloze se zaměří na vztahy příslušníků kmene Seminolů. V historickém exkurzu pojedná situaci v 19. století (srov. zejm. text Charlese Coa v jeho vydání z roku 1974) a potom se pokusí na základě výzkumu v terénu zjistit současný stav a zejména postoj dnešních Seminolů k dané problematice, začleňování Indiánů do dnešní společnosti v dimenzi udržování kulturní svébytnosti a ekonomických a sociálních standardů.

### Metodika

Bude vycházet se stávající literatury a v druhé části práce se zaměří na zjišťování názorů na místo příslušníků kmene v dnešní společnosti prostřednictvím strukturovaných rozhovorů.

**Doporučený rozsah práce**

40 – 50 stran

**Klíčová slova**

Seminolové, Severní Amerika, indiáni

---

**Doporučené zdroje informací**

- ALDERSON, Doug, 2013. Great Florida Seminole Trail. Pineapple Press. 226 s. ISBN 978- 156-164- 5633
- BOWES, John P., 2009. Trail of tears. Infobase Publisher. 128 s. ISBN 978-143-810-3921
- COE, Charles, 2006. Red Patriots: The Story of the Seminole. Kessinger Publisher 332 s. ISBN 978-42-864-8586
- GREENBLATT, Stephen. 2005. Podivuhodná vlastnictví – Zázraky nového světa. Praha: Karolinum. 246 s. ISBN 80-246-0861-8
- MANDER, Jerry. 2003. V nepřítomnosti posvátného. Brno: Doplněk. 388 s. ISBN 80-7239-075-9
- MILANICH, Jerald T., ROOT, Nino J., 2011. Hidden Seminoles. University Press of Florida. 208 s. ISBN 081-303-6968
- MILANICH, Jerald T. 1998. Florida's Indians from ancient times to the present. University Press of Florida. 194. S ISBN 081-301-5987
- TAYLOR, Colin, 1997. Život Indiánů Severní Ameriky: rodina, lov, zábava a obřady. Praha: Volvox Globator. 128 s. ISBN 80-7207-074-6
- ZIMMERMAN, Larry J., 2003. Indiáni Severní Ameriky. Praha: Euromedian Group. 184 s. ISBN 80-242-09551

---

**Předběžný termín obhajoby**

2016/17 LS – PEF

**Vedoucí práce**

PhDr. Josef Opatrný, CSc.

**Garantující pracoviště**

Katedra psychologie

---

Elektronicky schváleno dne 27. 2. 2017

**PhDr. Pavla Rymešová, Ph.D.**

Vedoucí katedry

---

Elektronicky schváleno dne 27. 2. 2017

**Ing. Martin Pelikán, Ph.D.**

Děkan

V Praze dne 27. 02. 2017

### **Čestné prohlášení**

Prohlašuji, že svou bakalářskou práci "Seminolové: Od kukuřice k Hard Rock Café" jsem vypracoval samostatně pod vedením vedoucího bakalářské práce a s použitím odborné literatury a dalších informačních zdrojů, které jsou citovány v práci a uvedeny v seznamu použitých zdrojů na konci práce. Jako autor uvedené bakalářské práce dále prohlašuji, že jsem v souvislosti s jejím vytvořením neporušil autorská práva třetích osob.

V Praze dne 14. března 2017

---

## **Poděkování**

Rád bych touto cestou poděkoval svému vedoucímu, *prof. PhDr. Josefu Opatrnému, CSc.*, za jeho trpělivost při vypracování této práce, odborné rady a vstřícné vedení. Rovněž chci poděkovat koordinátorce výzkumu z muzea Ah-Tah-Thi-Ki, *Mary Beth Rosebrough*, která ochotně odpovídala na všechny mé všetečné dotazy. Děkuji *Mon Rhoads* za její trpělivost, podporu a korekturu této práce. A v neposlední řadě moc děkuji mým *rodičům a přátelům* za veškerou projevenou důvěru a vytrvalou podporu během celého studia.

## **Seminolové: Od kukuřice k Hard Rock Café**

### **Souhrn**

Tato bakalářská práce s názvem „Seminolové: Od kukuřice k Hard Rock Café“ zaznamenává regionální rozvoj a historický vývoj floridských Seminolů během více než dvou set let fungování kmene a současně tak zjišťuje, jakým způsobem se změnila kultura kmene během této doby. Nejdříve je představena skupina tzv. Pěti civilizovaných kmenů, které původně osidlovaly oblast jihovýchodních Spojených států. Tato skupina žila původně s bílými osadníky v míru a jednalo se o vyspělé společnosti s demokratickou formou vlády a propracovaným sociálním systémem. Do této skupiny patří rovněž Seminolové, na které je bakalářská práce zaměřena. Práce poskytuje hloubkový vhled do kultury a tradic kmene a zároveň představuje složitou historii od počátku formování kmene v 18. století až po rok 2007, kdy se kmen stal vlastníkem mezinárodní franšizové sítě Hard Rock Café. Ta dnes představuje důležitou součást příjmů kmene. Vlastní část práce zjišťuje terénním výzkumem a rozhovorem na strukturované otázky současnou situaci Seminolů v americké společnosti, s jakými problémy se příslušníci kmene potýkají. Zároveň práce zjišťuje, zda si kmen dokázal během velkého rozvoje udržet svoji svébytnost a zda se mu podařilo zachovat tradice a jazyk svých předků.

**Klíčová slova:** Indiáni, domorodí Američané, Seminolové, Florida, seminolské války, Severní Amerika

# **Seminoles: From Corn to Hard Rock Cafe**

## **Summary**

This bachelor's thesis called „Seminole: From corn to Hard Rock Café“ follows the regional and historical development of the Seminole Tribe of Florida during over two hundred years of the tribe's function and simultaneously investigates how the tribe's culture has changed during this period of time. First, a group of Five Civilized Tribes, which had been originally populating the area of the Southeastern United States, is introduced. This group had originally lived at peace with the white settlers and is considered an advanced society with a democratic form of government and an elaborated social system. Seminole, who this bachelor's thesis is focused on, likewise belong in this group. The thesis provides an in-depth insight into the culture and tradition of the tribe and simultaneously introduces the complicated history from the beginning of the tribe's forming in the 18<sup>th</sup> century until the year 2007, when the tribe became the owner of the international franchise Hard Rock Café. That nowadays represents an important component of the tribe's income. Author's own part of the thesis explores by field research and structured interview questions the present situation of Seminole in the American society, what problems the tribe members are dealing with. At the same time, the thesis examines whether the tribe has managed to keep its distinctiveness during the large development and maintain the tradition and language of its ancestors.

**Keywords:** Indians, Native Americans, Seminoles, Florida, The Seminole Wars, North America

## Obsah

<b>1 Úvod.....</b>	<b>10</b>
<b>2 Cíle práce a metodika .....</b>	<b>11</b>
2.1 Cíle práce .....	11
2.2 Metodika .....	11
<b>3 Teoretická východiska .....</b>	<b>12</b>
3.1 Pět civilizovaných kmenů – Čerokíové.....	12
3.2 Pět civilizovaných kmenů – Čoktové.....	14
3.3 Pět civilizovaných kmenů – Čiksóové .....	15
3.4 Pět civilizovaných kmenů – Kríkové .....	17
3.5 Pět civilizovaných kmenů – Seminolové .....	20
3.5.1 Způsob života.....	20
3.5.2 Tradice a náboženství .....	22
3.5.3 Rodina a výchova dětí.....	25
3.5.4 Oblečení a šperky.....	27
3.5.5 Stravování .....	29
3.5.6 Legendy a mýty .....	30
3.5.7 Stickball .....	31
3.5.8 Umění a řemesla .....	32
3.5.9 Černí Seminolové (Black Seminoles).....	34
3.6 Z historie po současnost .....	35
3.6.1 Stručný vhled do historie před Seminoly (1492–1699).....	35
3.6.2 Příchod Seminolů na Floridu (1700–1782) .....	35
3.6.3 Po Americké revoluci (1783–1817).....	36
3.6.4 První seminolská válka (1817–1818) .....	38
3.6.5 První válečné mezidobí (1819–1834).....	38
3.6.6 Druhá seminolská válka (1835–1842) .....	42
3.6.7 Druhé válečné mezidobí (1842–1854).....	45
3.6.8 Třetí seminolská válka (1855–1858) .....	46
3.6.9 Od konce války k Hard Rock Café (1859–2007) .....	47
<b>4 Vlastní práce.....</b>	<b>51</b>
4.1.1 The Seminole Tribe of Florida.....	52
4.1.2 Rozhovor s Mary Beth Rosebrough.....	53
4.1.3 Independent Seminoles .....	54
4.1.4 Miccosukee Tribe of Indians of Florida .....	54
<b>5 Závěr.....</b>	<b>56</b>



<b>6 Seznam použitých zdrojů .....</b>	<b>59</b>
<b>7 Přílohy .....</b>	<b>63</b>
7.1 Příloha č. 1 – Obrazová příloha.....	63

## **Seznam obrázků**

Obrázek 1 Grafické zobrazení teritoria Seminolů a jejich přesuny .....	63
Obrázek 2 Oficiální vlajka Seminole Tribe of Florida .....	63
Obrázek 3 Seminolský kovboj s vnukem, 1950, Brighton Reservation, autor neznámý ....	64
Obrázek 4 Indiánské město, 1837, autor neznámý .....	64
Obrázek 5 Seminolové v dočasném táboře, kolem roku 1910, autor neznámý.....	65
Obrázek 6 Seminolský muž v kanoi, okolo roku 1900, autor neznámý .....	65
Obrázek 7 Náčelník Osceola, 1837 ve Fort Moultrie, autor George Catlin .....	66
Obrázek 8 Náčelník Bowlegs v roce 1852, autor neznámý .....	66
Obrázek 9 „Kolébka“ pro dítě v chickee, Miccosukee Indian Village, 2016, foto vlastní..	67
Obrázek 10 Ukázka korálkování, Miccosukee Indian Village, 2016, foto vlastní .....	67
Obrázek 11 Panenky, Miccosukee Indian Village, 2016, foto vlastní.....	67
Obrázek 12 Everglades a chickee, Miccosukee Indian Village, 2016, foto vlastní.....	68
Obrázek 13 Prostor pro wrestling s aligátory, Miccosukee Indian Village, 2016, foto vlastní.....	68
Obrázek 14 Chickee v Clewistonu, Big Cypress Reservation, 2016, foto vlastní.....	68
Obrázek 15 První ústava Seminole Tribe of Florida, Ah-Tah-Thi-Ki Museum, Clewiston, Big Cypress, 2016, foto vlastní.....	69
Obrázek 16 tradiční ohniště Seminolů, Ah-Tah-Thi-Ki Museum, Clewiston, Big Cypress, 2016, foto vlastní .....	69
Obrázek 17 Clewiston, Big Cypress, 2016, foto vlastní.....	69
Obrázek 18 Jeden z domů v Clewistonu, Big Cypress, 2016, foto vlastní.....	70
Obrázek 19 Národní park Everglades, 2016, foto vlastní.....	70
Obrázek 20 St. Augustine, 2016, foto vlastní .....	70

# 1 Úvod

Když se řekne slovo „Indián“, většině Evropanů se vybaví především Karel May a jeho Vinnetou. Představí si rudé muže s čelenkami z orlích per, nejspíše z kmene Apačů, Komančů nebo Siouxů, jak cválají na flekatých koních po Velkých planinách a válčí s bílým mužem, nebo poklidně žijí v kuželovitých stanech z bizoní kůže. Představí si utiskovanou menšinu, jež se hrdinně postavila zlotřilosti bílých kolonistů a svůj boj o půdu a mnohdy i životy prohrála.

Jiní si možná vzpomenou na statečné příslušníky z kmene Navajů (vlastním jménem Diné), kteří se ve druhé světové válce uplatnili jako šifranti a pomohli Americe vyhrát válku nad Japonskem tím, že tajné informace předávali ve vlastním jazyce, který nepřítel nedokázal přeložit. Situace s původními obyvateli Severní Ameriky však není tak jednoduchá ani idylická. V průběhu dějin proběhlo na území USA mezi různými indiánskými kmeny a bílými osadníky z Evropy velké množství válek, ve kterých se trpělo a umíralo na obou stranách konfliktu.

Tato práce se zaměřuje především na floridské Indiány z močálů, kteří se jmenují Seminolové. Bakalářská práce analyzuje vývoj těchto Indiánů a historická fakta. Líčí původní životní styl příslušníků kmene, a jak se postupně měnil vlivem osídlování indiánského území Evropany. Práce se soustředí hlavně na dobu od roku 1814, kdy začala první seminolská válka, ale věnuje se i původu Seminolů, především odkud přišli a jakými vlivy došlo k jejich přesunu do močálů jižní Floridy.

V první kapitole teoretické části je největší pozornost věnována podrobné charakteristice života Seminolů. Představuje jejich zvyklosti, tradice, řemesla a životní styl, který kmen uplatňoval především v minulosti. Vzhledem k společné historii a vzájemnému ovlivňování indiánských kmenů jsou rovněž představeny další čtyři velké kmeny z jihovýchodu Spojených států, konkrétně Čerokiové, Čoktové, Čiksóové a Kríkové. Společně se Seminoly patří do skupiny Pěti civilizovaných kmenů. Druhá kapitola se zaměřuje na historické události, ke kterým došlo na území dnešní Floridy. Především se zabývá historií kmene Seminolů a sérii konfliktů, které jsou dnes označovány společným termínem Seminolské války.

V praktické části je zpracován hlavní cíl práce a jsou zodpovězeny dílčí otázky.

## 2 Cíle práce a metodika

### 2.1 Cíle práce

Hlavním cílem bakalářské práce je zaznamenat regionální rozvoj a historický vývoj floridských Seminolů během více než dvou set let fungování kmene a současně tak zjistit, jakým způsobem se změnila kultura kmene během této doby.

Dílčí cíle bakalářské práce jsou:

- Vhled do historie, tradic a způsobu života tzv. Pěti civilizovaných kmenů, jejichž původní teritoria se rozkládala na jihovýchodě Spojených států.
- Najít odpověď na otázku: „*Které kmeny v současnosti obývají Floridu?*“
- Najít odpověď na otázku: „*Jak se dnešní Seminolové cítí v americké společnosti a jakým způsobem udržují ekonomickou a kulturní svébytnost?*“

### 2.2 Metodika

Bakalářská práce je rozdělena na teoretickou část a praktickou část. Teoretická část byla vypracována na základě analýzy zahraniční i české odborné literatury, zabývající se vybraným tématem. Dalším zdrojem byly ověřené internetové stránky, převážně byly zpracovávány informace z oficiálních webových stránek jednotlivých kmenů.

V praktické části byla zjištěna současná situace Seminolů na Floridě. Praktická část byla zpracována na základě vyhodnocení dat nasbíraných v teoretické části práce a vlastního terénního výzkumu, jenž byl proveden v březnu 2016. Zároveň byly vyhodnoceny odpovědi na strukturované otázky. Odpovědi poskytla prostřednictvím e-mailu koordinátorka výzkumu seminolského muzea Ah-Tah-Thi-Ki Museum v Clewistonu, Big Cypress Reservation.

Na základě terénního výzkumu, poskytnutých odpovědí a vyhodnocení teoretické části byl stanoven závěr a byla zodpovězena dílčí otázka, jak Seminolové vnímají vlastní postavení v americké společnosti a jakým způsobem udržují vlastní kulturní a ekonomickou osobitost.

Autor práci doplnil o vlastní fotografie. Fotografie jsou součástí obrazové přílohy.

### 3 Teoretická východiska

Indiánské kmeny v jihovýchodní části Spojených států a na Floridě měly odlišný způsob života než známé kmeny obývající Velké pláně na americkém středozápadě. V určitých ohledech měly tyto jihovýchodní kmeny nad kolonisty převahu, ale zpočátku nedocházelo k vážnějším konfliktům. Už v roce 1540 si španělský dobyvatel Hernando de Soto všiml, že jsou jejich příslušníci na vyšším vývojovém stupni než některé evropské národy renesančního věku. (Jeier, 2011)

V roce 1876 použili Angličané ve své zprávě termín „Pět civilizovaných kmenů“ (orig.: *Five Civilized Tribe*) jako souhrnné označení pro Čerokíe, Čiksóoy, Čokty, Kríky a Seminoly. Tyto kmeny se vyznačovaly ústavní vládou a propracovaným právním systémem. (Clinton, 1915, online)

Struktura jejich vlády byla demokratická, do války mohl válečný vůdce táhnout jen za předpokladu, že k tomu dostal souhlas většiny příslušníků kmene a veškerá rozhodnutí vůdce měla za cíl dobro celku. Národ byl upřednostněn před jedincem. Civilizované kmeny přebíraly některé tradice kolonistů. Indiáni z těchto kmenů často konvertovali ke křesťanství a uzavírali s kolonisty manželské svazky. Po vzoru kolonistů si Indiáni z těchto kmenů osvojili také otrokářství a plantážnictví. (Jeier, 2011)

Způsob života jihovýchodních kmenů byl v mnoha aspektech shodný nebo podobný, protože jejich příslušníci žili v podobných životních podmínkách. (Šolc, 1977)

#### 3.1 Pět civilizovaných kmenů – Čerokíové

Čerokíové přišli na jihovýchod Spojených států z oblasti Velkých jezer někdy během 17. století a usadili se v oblasti Appalačského pohoří na území dnešních států Virginie, Kentucky, Georgie, Tennessee a Jižní i Severní Karolíny. Šlo o nejmocnější kmen této federace a jeho příslušníci dodnes tvoří nejpočetnější skupinu z těchto pěti kmenů. (Jeier, 2011)

Příslušníci se ve vlastním jazyce označují jako ‚*Yunwiya*‘ nebo ‚*Ani-Yunwiya*‘. Jméno se překládá jako Praví lidé nebo Hlavní lidé. Jejich jazyk patří do irokézské jazykové skupiny, což je rovněž pro civilizované kmeny výjimečné. (Mooney, 2012)

Indiáni kmene Čerokí žili ve vesnicích, které se táhly i několik mil podél říčního břehu. Obyvatelé vesnice se rozdělovali do sedmi klanů: Ptáci, Barevní, Jeleni, Vlci,

Modří, Dlouhé vlasy a Divoké brambory. Klanová příslušnost se odvozovala z mateřské linie a členové klanu si vzájemně poskytovali ochranu a pomoc v případě nouze. Za manželské svazky uvnitř klanů hrozil trest smrti. Tento trest se uplatňoval také v případě, že jeden Čerokí zabil jiného Čerokie. (Jeier, 2011)

Uprostřed každé osady stál obecní dům kruhového půdorysu, kde se setkávali místní obyvatelé, konaly se zde náboženské obřady, veřejná jednání a tvořila se zde politická rozhodnutí. Jednalo se o velkou stavbu z proutí a sádrového bláta, která neměla žádná okna, jen menší otvor pro vstup dovnitř. Kolem stěn byly uspořádány lavice a v centrální části bylo ohniště. Obecní dům stál na náměstí, jež bylo obklopeno krytými přístřešky. Náměstí sloužilo rovněž pro setkávání místních, konaly se na něm tance, hry a různé ceremonie. (Perdue & Deer, 2009)

Čerokiové se živilí zemědělstvím a lovem. Muži se starali o lov, odstraňování pařezů v lesích a stavěli domy a lodě. Ženy pracovaly na polích, kde pěstovaly kukuřici, dýně, fazole a sladké brambory. Na starost měly také sběr lesních plodů, šití oblečení a domácnost. Válka nesloužila mužům z kmene Čerokí jako prostředek k dosažení mužnosti, naopak se Čerokiové cítili bojem pošpinění. Pokud se čerokíjský válečník vrátil zpět z boje, navštívil nejdříve dům medicinmama (šamana) a až poté se mohl vrátit do každodenního života. (Jeier, 2011)

Kmen byl v mnohých ohledech zcela výjimečný. Proslavil se především vřelými vztahy s kolonisty. Dobré vztahy byly podpořeny množstvím smíšených manželství mezi bělochy a Čerokii. Ze smíšeného manželství pocházel také náčelník Sequoyah, který se narodil okolo roku 1760 a zemřel v Mexiku roku 1843. Jeho matkou byla dcera náčelníka a otcem německý obchodník. Náčelník Sequoyah vymyslel během dvanácti let čerokíjskou abecedu, kde každý znak představoval jednu slabiku. Během několika měsíců po uveřejnění se několik tisíc Čerokijů naučilo číst a psát ve vlastní řeči. Zasluhou tohoto činu se Čerokiové stali nejvzdělanějšími Indiány v Severní Americe. (Šolc, 1977)

Čerokiové bílé osadníky vítali a obchodovali s nimi. Spojenectví s bělochy došlo tak daleko, že indiánští válečníci pomáhali v roce 1715 Angličanům v boji proti Krikům. V roce 1730 kmenová delegace uzavřela s Angličany smlouvu o pomoci, na jejímž základě bojovali Čerokiové na straně Angličanů i během americké revoluce. Problémy kmene začaly po vyhlášení nezávislosti Spojených států Amerických. (Jeier, 2011)

Na Čerokíe se vztahoval Zákon o odsunutí Indiánů (orig.: *The Indian Removal Act*) z roku 1830, protože stát Georgia si nárokoval Čerokíjské území, především kvůli nalezištím zlata nacházejících se na Čerokíjském území. Náčelník kmene John Ross se pokusil společně s Čerokíjskou Radou bránit soudní cestou, ale soud neuznal svrchovanost Čerokíjského kmene. Přes veškeré protesty bylo v dubnu 1838 zahájeno nucené přesídlení Čerokíjů pod dozorem generála Scotta a jeho vojáků. Nucené vysídlení, které se dnes označuje termínem Cesta slz (orig.: *The Trail of Tears*), podstoupilo v první vlně okolo 16 000 Čerokíjů a na hlad, nemoci, prochlazení a celkové vyčerpání zemřelo přes 4000 z nich. (Bowes, 2009) Přesný počet osob, které Cestu slz podstoupily, není známý. Rovněž se liší odhady mrtvých.

Po přesunu do Oklahomy se kmen rozšířil o malé skupiny černochů, Delawarů a Šóniů. (Šolc, 1977)

### **3.2 Pět civilizovaných kmenů – Čoktové**

Čoktové, ve vlastním jazyce „*Chahta*“ pochází z území dnešního státu Mississippi, západní Alabamy a východní Louisiany. Existuje teorie, že na toto území přišli odněkud ze západu. Jejich historie není příliš dobře zmapována. Jejich jazyk patří do maskogijské jazykové skupiny. (McKee & Deer, 2009)

V tradičním příběhu, který koluje, Čoktové putovali v dávných dobách dlouhé měsíce a hledali novou vlast, kde by měli dostatek potravy a vhodnou půdu pro zemědělství. Během zimy se utábořili na chráněném místě toku řeky u velkého vrchu, jež se nachází na území dnešního okresu Winston v Mississippi. Na jaře kmen zjistil, že umístění jejich tábora je ideální pro založení osady. Kopec na protějším břehu nazvali podle jeho podoby „*Nanah Wayia*“, což se překládá jako nakloněný val či kopec. Kmen po staletí žil ve stínu tohoto kopce a dodnes ho považuje za posvátný. (Akers, 2013)

Čoktové od dávných dob věří, že všechny bytosti, zvířata i věci na Zemi mají duši a jsou vzájemně propojené. Věří, že nejen lidé a zvířata jsou schopni vnímat sami sebe, ale tuto vlastnost přisuzují všem věcem kolem, jako například stromům, kamenům nebo vodě. Na rozdíl od Evropanů byli přesvědčeni, že nejsou na vrcholu, ale vnímali se jako součást mnohem většího a vzájemně propojeného systému. Tato víra, že všechny špatné věci, které provedou, budou mít důsledky, z nich vytvořila jeden z nejméně násilných indiánských kmenů. (Akers, 2013)

Čoktové byli hlavně zemědělci. Nejdůležitější plodinou byla kukuřice, dále na svých polích pěstovali fazole, hrách, dýně, melouny, sladké brambory, tykve a slunečnice. Mezi používané zemědělské nástroje patřily motyky vytvořené nejčastěji ze zvířecích kostí a rýče s lopatami, dělané z cedrového dřeva. (McKee & Deer, 2009)

Přestože věřili a uznávali duši zvířat, věnovali se muži z kmene Čoktů také lovu divokých zvířat a rybolovu. Nejčastěji lovili jeleny, medvědy, krocany, veverky, vydry, mývaly, králíky a bobry. Občas ulovili bizona. K lovu používali luky a šípy, sekery, nože a tomahavky. Maso ulovených zvířat bylo snědeno a kůže byly ženami zpracovány na výrobu oblečení, mokasínů a pokrývek. Z úlomků kostí a drápů Čoktové vytvářeli ozdoby a náhrdelníky. Děti, ženy a staří příslušníci kmene sbírali do velkých košů ořechy, ovoce a plané rostliny. (McKee & Deer, 2009)

V devatenáctém století mnoho příslušníků kmene konvertovalo ke křesťanství, kvůli čemuž přestali uznávat původní náboženství a principy. Jedním z důsledků christianizace byla patriarchizace a výrazná nerovnost pohlaví. Ženy se staly podřízené mužům a původní spirituální založení příslušníků kmene postupně vymizelo. (Akers, 2013)

Stejně jako Čerokiové byli i Čoktové nuceni opustit své území a přesunout se na západ, přestože bojovali na straně Američanů. Byli dalšími účastníky Cesty slz. Na rozdíl od jiných kmenů nebylo jejich vysídlení spojeno s bojem, přesto během cesty do Oklahomy zemřelo více než 5000 příslušníků kmene. (Akers, 2013)

I po deportaci zůstali Čoktové vůči kolonistům přátelští. V březnu 1847, jen 16 let od absolvování Cesty slz, darovali příslušníci kmene 170 dolarů hladovějícím irským přistěhovalcům a pomohli jim přežít hladomor. Dar Indiánů silně provázal irskou komunitu v USA s kmenem Čoktů. (The Choctaw Nation of Oklahoma, 2016, online)

Čoktové se účastnili první i druhé světové války jako vojáci Spojených států Amerických. Spolu s Navahy byli používáni jako radisté a šifrantí, kteří přenášeli tajné informace ve vlastním jazyce a tím zabránili nepříteli v možnosti dešifrování. (A+E Networks, 2014, online)

### **3.3 Pět civilizovaných kmenů – Čiksóové**

Teritorium kmene Čiksóovů se rozkládalo na území dnešního státu Mississippi a Alabamy, částečně zasahovalo také na území Tennessee a Kentucky. Není zcela zřejmé,

odkud do oblasti přišli. Jejich kultura i jazyk je podobný sousedním Čoktům, stejně jako oni patří do maskogijské jazykové skupiny. (Gray-Kanatiosh, 2010)

Čiksóové žili ve vesnicích chráněných palisádovými hradbami. Uvnitř osady bylo hřiště na míčové hry, obřadní rotunda a obecní dům, ve kterém se konaly náboženské ceremonie a veřejná jednání. Vesnice se stavěly u vody a v některých z nich žilo více než dvě stě domácností. Každá z rodin měla letní a zimní dům, sklad kukuřice a menstruační chýši. Zimní domy byly stavěny v kruhovém půdorysu z borovicového dřeva. Podlaha byla hliněná, zdi a střecha byly pokryté dubovým nebo ořechovým dřevem. Letní domy měly obdélníkový půdorys a v jejich zdech byly malé otvory pro odvětrávání. Stěny byly obloženy tkanými látkami. Sedlová střecha byla vytvořena z došek tvořených z kůry či trávy. (Gibson A. M., 2012)

Společnost byla matriarchální, klanové jméno se předávalo z matky na dítě. Jména klanů odkazovala na zvířata, která byla pro Čiksóy posvátná. V čele společnosti stál náčelník, označovaný pojmem „*minko*“. Minkové byli vybíráni radou starších a vždy šlo o moudré a statečné muže, již byli oddaní svému lidu. (Gray-Kanatiosh, 2010)

Živili se převážně lovem, rybařením a sběrem plodin v lese. Na polích pěstovali kukuřici, fazole, dýně, brambory, tuříny a hrách. (Gibson K. B., 2002) Příslušníci kmene rovněž chovali hospodářská zvířata, hlavně koně a ovce. Kone Indíáni poznali až s příchodem anglických kolonistů. K válčení a lovu se používaly luky a šípy, oštěpy a tomahavky. (Gibson A. M., 2012) Nejčastěji lovenými zvířaty byli černí medvědi, bobři, králíci, jelenci běloocasí, veverky a někdy aligátoři. (Fitzgerald a kolektiv, 2006)

Jednalo se o výborné válečníky, kteří často ostatní kmeny napadali a zotročovali příslušníky poražených kmenů. Čiksóové pomohli Anglii v porážce Francouzů. (Gibson K. B., 2002)

Proces vysídlení označený jako Cesta slz postihl i tento kmen. Čiksóové byli posledním vysídleným kmenem v rámci této události. Stejně jako u ostatních došlo během přesunu k velkým ztrátám na životech. V roce 1837 uzavřeli Čiksóové ve městě Doaksville (Oklahoma) s Čokty smlouvu o opětovném spojení kmenů. Tato smlouva byla zrušena v roce 1856 a Čiksóové obnovili svou vlastní vládu. (The Chickasaw Nation, online)

Během Občanské války podepsali náčelníci kmene dohodu s jihem, na jejímž základě kmen bojoval společně s Čoktskými válečníky na straně Konfederace. Navzdory



porážce se kmen rozvíjel a příslušníci zakládali farmy a ranče. Dařilo se jim stavět první banky, školy a podniky na indiánském území. (The Chickasaw Nation, online)

Dnešní příslušníci kmene Čiksóů žijí převážně v Oklahomě a většina z nich mluví jen anglicky. Někteří Čiksóové se pokoušejí o záchranu kulturních tradic a jazyka kmene. (Gibson K. B., 2002)

### 3.4 Pět civilizovaných kmenů – Kríkové

Příslušníci kmene Kríků sami sebe označují jménem Maskodžiové (orig.: *Muscogee*), zatímco od anglických obchodníků dostali jméno Creek (v češtině Krík) někdy kolem roku 1700. Důvodem tohoto označení je pravděpodobně skutečnost, že Kríkové žili v blízkosti potoků a řek. (Lassieur, 2001)

Teritorium kmene Kríků zahrnovalo převážnou část dnešní Georgie a Alabamy, částečně kmen zasahoval také na Floridu, Louisianu a Tennessee. (Sonneborn, 2006) Příchodem Čerokiů do oblasti se kmen rozdělil na dvě skupiny. První skupinou byli horní Kríkové, kteří měli své osady u řeky Alabama ve stejnojmenném státě, druhou skupinou byli dolní Kríkové, kteří osídlili oblast u řek Ocmulgee a Flint v dnešní Georgii. Kríkských vesnic bylo v oblasti přes šedesát a podobně jako u Čerokiů byly tyto vesnice organizovány jako městské státy. V čele každé této vesnice stál náčelník, označovaný jako „*mico*“. Tento náčelník byl svými rozhodnutími vázán na povinné hlasování lidu, které se vyhlášovalo při každém důležitějším problému. (Jeier, 2011)

Podobně jako jiné kmeny v oblasti byla společnost rozdělena na rodové klany, které spolu žily a obhospořovaly přidělenou část půdy. Náčelníkem rodu se stával obvykle bratr nejstarší ženy a jeho úkolem bylo hájit zájmy rodu v rámci komunity i kmene. Důležitým úkolem náčelníka bylo dohlížet na výchovu chlapců, zatímco na dívky dohlížela nejstarší žena, sestra náčelníka rodu. Společnost byla matriachální a příslušnost ke klanu se dědila po matce. Klany měly jména podle zvířat nebo podle přírodních jevů. (Šolc, 1977)

Příslušníci Kríků žili podobným životním stylem jako Čerokiové. Uprostřed každého jejich města stál velký obecní dům s kruhovým půdorysem, kolem kterého bylo náměstí. Kríkové stavbu označovali slovem „*chakofa*“. Byla postavena ze stohů klád a jílu, střechu tvořila kůra. Do velké chakofy se vešlo okolo pěti set lidí. (Lassieur, 2001)

V těchto prostorách se pořádala veřejná jednání a kmenové obřady, zatímco na prostranství kolem se setkávali příslušníci kmene, hráli hry a tančili. Města byla rozdělena

na červená a bílá. Červená města byla domovem válečníkům a naopak bílá města patřila mírotvůrcům. (Gray-Kanatiiosh B. A., 2002) Kríkové si zpočátku stavěli chýše. Obydlí pro náčelníka a kouzelníka byla většinou kruhového půdorysu, zatímco běžná obydlí měla obdélníkový půdorys. Předpokládá se, že kruhový půdorys je starší. (Šolc, 1977)

Kríkové stavěli stejně jako Čiksóové letní a zimní chýše. Zimní chýše byly stavěny ze dřeva a střechu pokrývaly tkaniny z vinné révy a větve. Zdi těchto chýší byly omítnuty bahnem, které během zimy udrželo uvnitř teplo. Tyto domovy neměly žádná okna, zato byl v každé střeše vytvořený otvor, aby mohl z prostoru odcházet kouř z ohniště. Letní chýše byly pouze dřevěnými rámovými konstrukcemi bez zdí, které podpíraly doškovou střechu. Došky tvořila svázaná suchá tráva. (Gray-Kanatiiosh B. A., 2002) Tyto chýše se přestaly stavět krátce po příchodu Evropanů, od kterých se Kríkové naučili stavět pevné srubové domy. (Šolc, 1977)

Kmen se živil především farmažením, lovem, rybolovem a sběrem. Ženy na polích pěstovaly kukuřici, fazole, hrách a sladké brambory. V okolí vesnice sbíraly do košů bobule, ořechy, bylinky a česnek. Muži lovili a bojovali s luky a šípy, ale využívali také foukačky vyrobené z cukrové třtiny a různé nástrahy. Nejčastěji lovili jeleny, aligátory, medvědy, králíky, kachny a křeplky. K rybolovu používali Kríkové oštěpy s kostními háčky a sítě tvořené z větviček. Sítě používali k chytání ryb v mělkých vodách. Nesněžené jídlo kmen uskládkoval na zimu. (Gray-Kanatiiosh B. A., 2002)

Kríkové byli vstřícní a přátelští vůči Angličanům, což zapříčinilo mnoho smíšených obchodních vztahů i manželství. Během války o nezávislost mezi roky 1775–1783 bojovali horní Kríkové na straně Angličanů proti Američanům, dolní Kríkové zůstali v konfliktu neutrální. Po své porážce Angličané odprodali velké části půdy Kríků Američanům. Vůdce Kríků Alexander McGillivray vyzval kmen ke vzpouře a pokusil se prodeji pozemků bránit za pomoci Španělů, kteří kmen finančně podpořili proti státu Georgia. Na základě smlouvy podepsané v roce 1790 přenechal náčelník McGillivray Američanům další část své vlasti za záruku nezávislosti Kríků a práva na vlastnictví zbytku země. Už v roce 1793 byla smlouva vládou státu Georgia porušena poté, co Alexander McGillivray zemřel. Američané nechali do země Kríků proudit velké množství bílých osadníků, kteří na indiánském území zakládali farmy. (Jeier, 2011)

Nový náčelník Kríků, William McIntosh, nechal v roce 1811 vyhlásit trest smrti za odprodej části zbývajících území, čímž se snažil uhájit zbývajících půdu svého kmene.

V roce 1812 vypukla britsko-americká válka, ve které se dolní Kríkové přidali na stranu USA a horní Kríkové znovu podpořili Britské impérium. Kríky na straně Američanů vedl míšenecký náčelník v hodnosti majora, William McIntosh, jenž byl synem ženy z kmene Kríků a skotského obchodníka. Na anglické straně vedl horní Kríky míšenecký náčelník William Weatherford, zvaný Rudý orel – napůl Skot a napůl Čerokí. Horní Kríkové se přidali k tzv. Tekumsehově konfederaci. Tu vedl náčelník Tekumseh z kmene Šóniů. Tekumseh předal horním Kríkům během konfliktu červeně natřené hůlky, podle kterých se horním Kríkům začalo přezdívat Rudé hole. (Šolc, 1977)

30. srpna 1813 napadly Rudé hole americkou pevnost Mims v Alabamě, kde došlo k válečnému střetu dolních a horních Kríků. Během útoku zemřelo na americké straně přes tři sta vojáků a civilistů. Vrchní velitel americké armády Andrew Jackson zahájil protiofenzivu. Ta vygradovala 27. března 1814 v bitvu u řeky Talapoosa, v níž zemřelo přes tisíc válečníků Rudých holí a převážná část přeživších uprchla k Seminolům na Floridu. Mezi zachráněnými byl i Osceola, který se o několik let později postavil proti Američanům v seminolských válkách. V dubnu 1814 se William Weatherford vzdal a svým proslovem donutil Andrewa Jacksona, aby ušetřil jeho život. (Jeier, 2011)

*„Nebojím se tě. Nebojím se nikoho, protože jsem kríjský válečník. Nejsm tady proto, abych kladl požadavky. Můžeš mě zabít, jestli chceš. Přišel jsem tě poprosit, abys dohlédl na ženy a děti našich válečníků, které trpí hladem v lesích. Jejich pole a spížirny byly zničeny vašimi lidmi. Jsou v lesích a nemají co jíst. Doufám, že vyšleš muže a přivedeš je sem, aby se naši mohli najíst. V pevnosti Mims jsem se marně snažil zabránit vraždění žen a dětí. Už nechci bojovat. Skoro všechny Rudé hole jsou mrtvy. Kdybych ještě měl sílu tě přemoci, udělal bych to. Pošli pro ženy a děti. Nic ti neudělaly. Zabij mě, jestli to bílí chtějí.“ (Jeier, 2011, str. 84)*

Po tomto incidentu se hlavním náčelníkem Kríků stal William McIntosh, který vedl kmen diplomaticky a obezřetně. Na tomto základě chránil území a nezávislost Kríků dalších několik let. V roce 1825 nakonec podepsal jako jeden z prvních náčelníků smlouvu o odsunu na nová území na západě za relativně výhodných podmínek. (Šolc, 1977) Svým podpisem proti sobě poštvál náčelníka Menawu a asi sto bojovníků, kteří nesdíleli jeho názor na výhodnost smlouvy o odsunu. 1. Května 1825 byl William McIntosh zabit náčelníkem Menawou. (McKenney, 1872, online)

Už v lednu 1826 americká vláda donutila Kríky podepsat a dodržet jinou smlouvu o odsunu, která neobsahovala výhody, které kmeni zajistil náčelník McIntosh. Dnes žijí Kríkové převážně na území Oklahomy. (Šolc, 1977)

### 3.5 Pět civilizovaných kmenů – Seminolové

Ve vlastním jazyce se tento kmen označuje jako *Ikaniúksalgi*, což v překladu znamená lid z poloostrova. (Šolc, 1977) Stejně jako Kríkové, Čiksóové a Čoktové, tak i Seminolové patří do maskogijské jazykové skupiny. (Gaines, 2010) A stejně jako většina indiánských kmenů neměli svůj jazyk v psané podobě.

Současná vlajka floridských Seminolů je složena ze čtyř vodorovných pruhů – bílé, černé, červené a žluté. Barvy na vlajce se označují jako barvy medicinmana. Přesný význam barev a vztah k rituálu je známý jen mezi příslušníky seminolského kmene. (Rosebrough, 2017)

Ve středu vlajky je kmenová pečeť, na které je zobrazené tradiční obydlí Seminolů *chickee*, v němž hoří otevřený oheň. Na střeše chickee je šest červených čar, které mají symbolizovat členy kmenové rady. Nahoře je nápis *Seminole Tribe of Florida* a dole se nachází nápis *In God We Trust*. (Příloha č. 1, obrázek 2)

#### 3.5.1 Způsob života

Seminolové žili v městech a zpočátku stavěli pevné sruby, z nichž některé byly patrové. V horní části srubu se nacházela ložnice. Poté, co se kmen v průběhu 19. století ve spěchu přesunul do bažin národního parku Everglades, vznikla potřeba na stavbu rychlejšího a jednoduššího přístřešku. Tím vznikl jednoduchý domek, jehož kostru tvoří kmeny cypřiše a střechu pokrývají palmové listy. Základem interiéru je pevná plošina, která chrání spícího před vlhkem ze země. Tato obydlí, která si rychle získala velkou oblibu, dostala jméno *chickee* a v současnosti se nachází po celé jižní Floridě. (Seminole Tribe of Florida, online)

Uprostřed měst Seminolů stál kruhový společenský dům, který sloužil mimo jiné také jako ložnice pro hosty. (Jeier, 2011) Mimo ubytování hostů tento dům sloužil jako jídelna pro obyvatele města. Vedle jídelny stála společná kuchyně. V centru každého města bylo náměstí, kde tyto veřejné budovy stály spolu s obecním domem. (Gaines, 2010) V obecním domě zasedala kmenová rada starších. (Press, 2001)

Kmenová rada každého města se skládala ze skupiny kmenových vůdců. (Press, 2001) Někteří členové rady získávali své místo dědičně po rodičích. Do rady byli vybíráni talentovaní nebo moudří příslušníci kmene. Jejich úkolem bylo řešit neshody mezi jednotlivými členy kmene, vydávat zákony, a v případě potřeby také vybrat válečného náčelníka. Rozhodnutí kmenové rady byla závazná a platila pro všechny. Kmenová rada měla pravomoc potrestat ty, kteří porušili pravidla. (Wilcox, 2006) V čele každé rady města stál náčelník a dále měli Seminolové hlavního náčelníka kmene, který spojoval všechna seminolská města z různých částí země. (Coe, 2015)

Města Seminolů ležela poblíž osad španělských kolonistů, se kterými kmen obchodoval. (Press, 2001) Obchodní vztahy se Španěly byly důležité. Jednalo se především o baretový obchod. Hlavním obchodovatelným artiklem ze strany Seminolů byly jelení kůže, které se Španěly měnili za nože, zbraně, náboje, nářadí, skleněné lahve, oblečení a spony. Od Španělů kupovali také skleněné korálky a stříbrné šperky. Za rok mohli dobří lovci vyměnit okolo 40 liber (přes 18 kg) jeleních kůží. (Englar, 2002)

Seminolové se naučili po čase používat španělské cesty a díky španělským osadníkům poznali koně. Ty později využívali po celou dobu Seminolských válek. Někteří bohatí farmáři dokonce jezdili v kočárech tažených koňmi. (Press, 2001)

Byli to především zemědělci a lovci. Později se z některých stávali farmáři. Živili se také rybolovem a sběrem. Nejdůležitější plodinou byla, stejně jako pro ostatní civilizované kmeny, kukuřice. Dále na svých polích pěstovali melouny, hrách, fazole, dýně a další zeleninu. (Englar, 2002) V okolí vesnic sbírali do košů planě rostoucí ovoce, zeleninu, kořínky, divokou rýži, med a ořechy. (Šolc, 1977)

Hlavní lovenou zvěří byli krocani, kachny, želvy, králíci, jeleni, medvědi. V močálech Everglades lovili také aligátory a hady. Někdy nelovili kvůli potravě a přežití, ale jen pro zábavu. K lovu používali především luky, šípy, nože a foukačky. (Gaines, 2010) Foukačky byly zhotoveny ze stvolů cukrové třtiny a jako střely se používaly dřevěné štěpiny nebo tenké třtiny. Zbraň se používala především k lovu ptáků a drobné zvěře. Španělé na ostrově je seznámili nejdříve s mušketami a později s puškami. Tyto novodobé zbraně se používaly ve válce i při lovu. Pomocníky při lovu byli lovečtí psi. Lovci pracovali kolektivně, přičemž nárok na kůži získal ten, který zvíře smrtelně zasáhl. Maso bylo rozděleno rovným dílem mezi jednotlivé lovce. (Šolc, 1977)

Ryby lovili několika různými způsoby. Používali pasti a sítě, háčky, kopí a v neposlední řadě luky a šípy. Zajímavým způsobem lovu bylo využití jedu, který ryby ochromil, čímž je bylo možné vytáhnout ven v sítích. (King, 2006)

Součástí života Seminolů byla také smrt. Většina mužů umírala v mladém věku, jen málo z nich umíralo na nemoci a stáří. Nejčastěji muži umírali během lovu, nebo při válečných konfliktech. Stejně jako u mnoha jiných existoval také u tohoto kmene pohřební ritus. (Šolc, 1977)

Truchlící transportovali tělo nebožtíka do divočiny okolo čtvrtého dne po smrti. Vzáli s sebou jeho osobní věci, zahrnující náradí, zbraně a to nejnnutnější k posmrtnému životu. Tyto předměty rozmístili do hrobu a po čtyři dny a noci udržovali u hrobu oheň. Tělo mrtvého bylo také omyto. Většinou se o omytí postarala vdova či vdovec. V případě, že nebožtík nebyl sezdán, o omytí se postaral jiný příslušník kmene, který byl stejného pohlaví jako zemřelá osoba. Poté bylo tělo pohřbeno. Z domu, kde nebožtík žil, byla odstraněna většina jeho věcí, pokud je rodina nechtěla. Veškeré oblečení nebožtíka bylo zničeno. Během smutku chodily ženy v černé barvě a nenosily své náhrdelníky, vlasy nosily v jednoduchém copu a soustavně truchlily dva až čtyři roky. Po této době se musely znovu vdát. Muži nezkracovali své vlasy několik měsíců a v této době truchlili. Po konci smutku se znovu oženili. V pozdějších letech někteří Seminolové opustili tento pohřební rituál, když konvertovali ke křesťanství. (Bucuvalas; Bulger & Kennedy, 1994)

### **3.5.2 Tradice a náboženství**

Seminolové věřili, podobně jako ostatní indiánské kmeny žijící na jihovýchodě Spojených států, ve Velkého ducha, který má žít ve všem. To znamená nejen ve zvířatech a rostlinách, ale také v kamenech, řekách a stromech. Z tohoto důvodu respektovali všechny přírodní věci, zvířata i osoby. (Press, 2001)

Jihovýchodní kmeny se zajímaly rovněž o oblohu a jejich příslušníci věřili, že duše žijí na Slunci a Měsíci, přičemž Galaxie byla cesta duší. Mnoho příběhů a jmen spojovali s některými souhvězdími. Svět si představovali placatý, kdy obloha vše zastřešuje. (Bucuvalas; Bulger & Kennedy, 1994)

Jedněmi z nejdůležitějších příslušníků kmene byli tzv. medicinmani. Byli to respektovaní lékaři a kouzelníci, kteří měli mimo jiné za úkol vést duchovní ceremonie a svátky. Dodnes jsou tito medicinmani respektovanými členy seminolské společnosti.

Jejich cílem není nahradit moderní lékaře ani léčbu, ale pomáhají udržet kmenové tradice a zároveň nabízí alternativní přístup k léčbě různých fyzických i psychických poruch. Jejich techniky nejsou zcela dobře vysvětlitelné, ale zahrnují bylinky, kořeny rostlin, části zvířat a další přírodní složky. (Seminole Tribe of Florida, online)

Nejdůležitějším duchovním svátkem byl čtyřdenní Tanec zelené kukuřice (anglicky Green Corn Dance), který se slavil každý rok na konci jara nebo začátkem léta. Konkrétní termín byl vázaný na úpněk a konkrétní den vyhlásil medicinman. Tento obřad byl především poděkováním Stvořiteli za úrodu a zároveň označoval příchod nového roku. Tento obřad praktikovalo mnoho indiánských kmenů a zůstal tradicí i mezi Seminoly, kteří byli přesídleni do Oklahomy v 19. století. (Seminole Tribe of Florida, online)

Během tohoto svátku se konaly svatby a byla to příležitost urovnat kmenové spory. Medicinman prováděl očistné obřady. Jednou z nejdůležitých součástí tohoto svátku byl tanec, který se v jazyce dolních Kríků označuje souslovím *‘opvkv hacogee‘*, což znamená šílený, opilý nebo spirituální tanec. Vzhledem k obtížně vyslovitelnému originálnímu názvu se vžil anglický termín *„Stomp dance“*, který odkazuje na samotnou taneční strukturu. Do češtiny by tento termín šel volně přeložit jako dupací tanec. (Press, 2001)

Úvodní tanec měl povzbudit komunitu do dalších tanců a nebyl fyzicky náročný. Jedním z jeho cílů bylo dát mladým i starým příslušníkům kmene pozitivní a povzbuzující zážitky. Během prvních dní se tento tanec konal pětkrát nebo šestkrát před půlnocí. Poslední noc se protančila celá, protože přinášela nový rok a čas obnovy. (National Museum of the American Indians, 2011, online)

Stomp dance vedli starší muži z kmene, většinou začínal medicinman nebo náčelník. Jeden po druhém si muži předávali vedení. Vedoucí tance provolává verše a ostatní muži na něj reagují. Tanec trval minimálně po dobu čtyř kol nebo pěti písní, z nichž každá obsahovala okolo 23 slok. Vedoucí tance učili chlapce a mladé muže taneční tradici, jazyk a písně. (National Museum of the American Indians, 2011, online)

Ženy se do tance přímo nepřidávaly, ale podporovaly tanečnický a udržovaly jejich rytmus za pomoci dupání a idiofonů<sup>1</sup>. Tyto idiofony byly vyráběny z želvích krunýřů, jež byly k sobě svázané po šesti až dvanácti kusech. Do krunýřů vyvrtali díry a dovnitř umístili

---

<sup>1</sup> Idiofon je hudební nástroj, který vydává zvuk svépomocí, nebo za pomoci chrasátek, tření či proudem vzduchu.

sušené kuličky bláta. Během tance byly svázané krunýře uvázány na nohou žen. Od začátku 20. století se vedle želvích krunýřů začali používat plechovky od kondenzovaného mléka. (National Museum of the American Indians, 2011, online)

K rituálu se mohlo připojit více než sto lidí. Muži a ženy během tance protínali své linie a tančili kolem ohně v kruzích, zatímco dělali jen krátké kroky. Tak vířili vzduch kolem ohně a vytvářeli vítr, který nutil kouř stoupat nahoru. Vířící kouř měl přenést poselství písně až ke Stvořiteli, jenž žehnal a schvaloval zprávy, zpěv a tanec. (National Museum of the American Indians, 2011, online)

Vzhledem k důležitosti svátku nosili Seminolové v této době své nejlepší oblečení. Každý se snažil během Tance zelené kukuřice vypadat co nejlépe. Většinou se symbolicky nosilo nově ušité oblečení, protože obřad byl svátkem obnovy a zrodu něčeho nového. (National Museum of the American Indians, 2011, online)

Dodnes se jedná o jednu z nejdůležitějších tradic a ceremonie zůstává i nadále součástí života Seminolů. Stále více lidí se každoročně přidává k oslavám Zelené kukuřice a připojují se také k tradičnímu divokému tanci. (National Museum of the American Indians, 2011) Několik skupin seminolských tanečníků příležitostně pořádá vystoupení na veřejných akcích. (Seminole Tribe of Florida, online)

S původním náboženstvím Seminolů je svázáno užívání tzv. Černého nápoje, odvaru z cesmíny, vyráběného z druhu *ilex vomitaria*. Rituální nápoj z cesmíny používala většina jihovýchodních kmenů, například Čiksóové, Čoktové, Čerokíové nebo Kríkové. Právě od Kríků se pravděpodobně tato tradice přenesla k Seminolům. (Hudson, 2004) Už evropští kolonisté v 17. století popisovali ve svých záznamech očistný rituál praktikovaný jihovýchodními domorodci. Rituál byl spojen se zvracením, tancem a užíváním velkého množství vysoce kofeinového čaje, označovaného Evropany jako Černý nápoj. (Norton, 2012, online)

Tento nápoj měl halucinogenní účinky a používal se u Seminolů také během obřadu Zelené kukuřice. Užívání Černého nápoje bylo zaznamenáno při uzavírání obchodních dohod Seminolů například ve španělském městě St. Augustine na Floridě. V seminolském městě Talahaschte, na dolním toku řeky Suwanee River, v okrese Levy, byl Černý nápoj použitý při hostině dělané pro bílé osadníky v roce 1774, společně s tabákem. Další příklad můžeme najít v historii seminolského města Cuscowilla, kde byl nápoj užíván před obchodním jednáním. Z těchto příkladů lze usuzovat, že užívání nápoje bylo přátelským



gestem a mělo navodit dobré pocity. V současnosti je nápoj i nadále využíván mezi příslušníky kmene, ale upustilo se od využívání cesmíny. Aktuálně se při jeho přípravě používá část hadího kořene a vrbová kůra. (Hudson, 2004)

Válečné jméno Kríků ‚*vsse yvholv*‘ /Assi-Yahó:la/ se skládá ze slov *Assi*, což je označení pro listy cesmíny, využívané pro přípravu Černého nápoje, a slova *yahola*, neboli ten, kdo křičí. Toto jméno dostal od Seminolů Billy Powell. Anglicismem jeho jména je Osceola. (Bright, 2007)

Během let a vlivu kolonistů došlo u Seminolů k christianizaci společnosti. U Seminolů žijících v Oklahomě tento proces začal kolem roku 1870, kdy dorazili první baptističtí misionáři. Na Floridu dorazili první misionáři v roce 1907. Jednalo se o baptisty z kmene Kríků, kteří dorazili k Indianatown, východně od jezera Okeechobee. V roce 1920 došlo k prvnímu křtu mezi Seminoly. Pokřtěná rodina, do níž patřil mimo jiné i prominentní medicinman, se následně přestěhovala do rezervace Dania (nyní Hollywood) a utvořila jádro malé skupiny seminolských křesťanů. (Seminole Tribe of Florida, online)

První baptistický kostel (orig.: *First Seminole Indian Baptist Church*) byl postaven v roce 1936 v rezervaci Dania a během roku 1949 byl postaven ve stejné oblasti druhý kostel (orig.: *Independent Mekusukey*). V současnosti existuje v seminolských rezervacích sedm kostelů. Šest z nich patří baptistické církvi, sedmý je evangelikalistický. (Seminole Tribe of Florida, online)

### 3.5.3 Rodina a výchova dětí

Společnost byla matriarchální, kdy příslušnost k rodnému klanu přecházela na děti z matčiny strany. Bylo zvykem, že se muž stěhoval po svatbě do klanu nevěsty. Seminolské ženy byly hlavou domácnosti. Po svatbě muži žili několik let s rodinou družky a až poté si postavili vlastní dům. (Press, 2001)

Lidé ve městě fungovali jako jedna velká rodina. Tradiční učení pomáhalo seminolskou společnost držet při sobě. Pomáhali si, vařili a jedli společně. Po večerech starší členové kmene vyprávěli příběhy. Tímto způsobem byly předávány z generace na generaci znalosti, historie a kultura kmene, zahrnující také legendy a mýty. (Gaines, 2010)

Seminolové věřili, že v době stvoření světa vytvořil Velký duch šestnáct klanů, aby udržel lidskou společnost a zachoval ji silnou. Tvůrce nefavorizoval žádný z klanů, ale vytvořil jednoduchá pravidla. Jedno z těchto pravidel přísně zapovídalo sňatek s členem

vlastního kmene. Klany byly často pojmenované podle zvířat, avšak u Seminolů nevznikl totemický smysl. To znamená, že se nepovažovali za potomky klanového zvířete, a zároveň jim žádné pravidlo nezakazovalo takové zvíře zabít nebo sníst. (Bucuvalas; Bulger & Kennedy, 1994)

Příslušníci klanu však s danými zvířaty či přírodními jevy sdílí některé rysy, jako například odvahu, mrštnost nebo vytrvalost. Seminolských klanů je v současnosti osm – Panter, Medvěd, Jelen, Vítr, Pták, Had, Velké město a Vydra. Had a Velké město jsou novější než ostatní klany. Na Floridě je v současnosti nejpočetnějším klanem Panter, zatímco mnoho jiných klanů v průběhu let úplně vyhynulo, například Aligátor. Za kmenového člena je možné považovat pouze osobu, která má alespoň  $\frac{1}{4}$  seminolské krve. (Seminole Tribe of Florida, online)

Rodinné fungování se v některých oblastech mezi jednotlivými klany drobně lišilo, například v otázce výchovy dětí, starosti o domácnost nebo lidovými příběhy. Některé věci však byly společné napříč seminolskými klany. (Bucuvalas; Bulger & Kennedy, 1994) Pokud se muž dvořil nějaké ženě, přinášel ji dárky. Nejčastějším darem při námluvách byly korálkové náhrdelníky, stříbrné hřebeny nebo zrcadla. (Seminole Tribe of Florida, online)

Ženy se staraly o domácnost, vařily a obdělávaly půdu na svých zahradách. Zemědělská půda zůstávala ve vlastnictví vesnické komunity, ale její jednotlivé části se přidělovaly rodinám. Půda byla obdělávána společně, ale každá rodina si sklízela úrodu pouze ze své přidělené půdy. (Šolc, 1977) Ženy měly na starost čištění a sušení zvířecích kůží. Věnovaly se i dalším řemeslům jako košíkaření, korálkování a patchworku. Muži zajišťovali lov a rybolov, chovali dobytek a věnovali se řemeslům. Sběr divoce rostoucích plodů a rostlin zajišťovali převážně starší obyvatelé vesnice a děti. Mladí chlapci se učili lovit a rybařit pod dohledem svých mužských příbuzných, zatímco dívky pomáhaly při sběru plodin na zahradách. (Englar, 2002)

Matkám během porodu pomáhaly porodní báby. Během porodu byla přítomná také medicinmanka, která zpívala speciální písně, ty měly dodat matce i novorozeněti sílu. Novorozeňata se oblékala do světlých plných barev, většinou do bílé nebo žluté. Matky používaly k uspávání dětí jednoduché ukolébavky. Novorozeně spalo v bílé tkanině, jež byla zavěšena na krovkách chickee a tvořila houpací síť. První čtyři měsíce po porodu žila matka s dítětem v odděleném chickee. (Bucuvalas; Bulger & Kennedy, 1994)

Po těchto prvních čtyřech měsících proběhla ceremonie, při které byly kojencům ostříhány vlasy a nehty. Z neznámých důvodů byly tyto první nehty a vlasy uschovány do doby než dítě dospělo, pak mu byly předány. Po ostříhání se matka s dítětem vykoukala ve studené vodě. Po provedení tohoto rituálu mohlo dojít k obnově manželských vztahů. (Bucuvalas; Bulger & Kennedy, 1994)

Matky o své děti pečovaly i nadále. V případě potřeby pomáhali s výchovou a hlídáním prarodiče, do hlídání se zapojovali také starší sourozenci. Pokud došlo k rozvrácení rodiny, klan převzal za děti odpovědnost a postaral se o ně, co se týkalo sociálního zabezpečení. Děti dospívaly brzy a vytvářely vlastní rodiny. Obě pohlaví měla svůj vlastní obřad během dospívání. Chlapci se okolo dvanáctého roku účastnili Tance zelené kukuřice, při kterém přijímali své nové jméno. Dívky byly při první menstruaci izolovány do menstruační chýše. (Bucuvalas; Bulger & Kennedy, 1994)

Jako hračky dětem sloužily především panenky. Nejdříve je seminolské ženy vyřezávaly z kusu cypřišového dřeva. Tyto panenky měly kulatou malovanou hlavu a trubkové tělo s kloubovými rameny. Později začaly vyrábět panenky z palmových vláken. Tyto panenky byly oblečené do pestrobarevných kusů látek a na hlavách měly vytvořeny účesy, které nosily seminolské ženy a muži. V současnosti jsou tyto panenky oblíbeným turistickým suvenýrem. (Seminole Tribe of Florida, online)

### **3.5.4 Oblečení a šperky**

Z důkazů, které se datují na počátek 19. století, vyplývá, že oblečení Seminolů bylo podobné tomu, co nosily ostatní jihovýchodní kmény. (Seminole Tribe of Florida, online) Jednalo se o jednoduchý oděv, který se přizpůsoboval teplému podnebí. Toto oblečení bylo vyráběné ze zvířecích kůží, nejčastěji z jelenice. (Šolc, 1977) Po přesunu do vlhkého podnebí Everglades začaly být tyto těžké oděvy nepohodlné a nepraktické. Vznikla potřeba na lehký a volný oděv, který by je chránil před moskyty a dalším hmyzem. Tím došlo k dramatickým změnám v oblékání Seminolů. (King, 2006)

Ženy nosily dlouhé sukně, které sahaly až na zem a u kolen byly zdobené volánky. K sukním nosily blůzy s dlouhými rukávy a pláště, které byly rovněž zdobené volánky. Blůza byla krátká, sotva zakrývala prsa, takže břicho žen bývalo odhalené. Muži nosili jednoduchou košili a na hlavě turban vyrobený z vlněné šály. Kolem pasu nosili bederní roušku z kůže, korálků nebo tkané příze. Na nohou nosili kamaše. Do města nebo během

chladných měsíců nosili barevný kabát s volánky, který označovali jako dlouhou košili. Děti nosily oblečení podobné tomu, co nosili jejich rodiče. Nejběžněji používaným materiálem byla bavlna kaliko, kterou kupovali od bílých kolonistů, nebo kůže. (Seminole Tribe of Florida, online)

Začátkem 19. století některé jihovýchodní kmeny odpozorovaly od evropských vojáků jednoduché brašny, ve kterých tito vojáci nosili munici a drahé předměty. Seminolové tuto módu také přijali a začali šít vlastní brašny, kterým se říkalo „*Bandolier bag*“. Ramenní popruh a kapsa byly sešity z barevné látky a koráleků různých vzorů, ty pokrývaly většinu tkaniny. Brašny byly zdobeny rostlinnými a zvířecími motivy. Seminolové je používali pro uložení munice, tabáku a různých rituálních předmětů. Během seminolských válek je využívali válečníci, později se stali součástí k formálnímu oblečení. Jejich používání skončilo na začátku 20. století. (Ah-Tah-Thi-Ki Museum, 2016)

Na přelomu 19. a 20. století se pomalu začal styl oblékání měnit příchodem ručního šicího stroje. Mužské košile začaly být spojeny s bederními pásy a byly zastrčeny do kalhot. Populárním se stalo seminolské sako. Krátké ženské pláště se pomalu prodloužily a do roku 1920 kompletně zakryly obanžená břicha. (Seminole Tribe of Florida, online)

Těsně před rokem 1920 začaly být seminolské oděvy charakteristické. Švadleny začaly šít vodorovné pruhy kontrastních barev do dámských i pánských oděvů. Brzy se tyto pestrobarevné dekorace rozšířily o kostkované, nebo častěji pilovité tvary. Tyto dekorativní prvky se nenašivaly, ale byly neoddělitelnou součástí oděvu. Byl vytvořen patchwork a tato metoda dodnes pomáhá turistickému ruchu v seminolských rezervacích. (Seminole Tribe of Florida, online)

Oblíbený a důležitý šperk, dotvářející vzhled žen, byl náhrdelník ze skleněných koráleků. Ten mohl být tvořen z mnoha řad podle toho, kolik si jich žena mohla dovolit. Seminolské ženy měly vlastní příjem a nebyly finančně závislé na svém mužském protějšku. Pro představu rozsáhlosti těchto korálkových náhrdelníků je vhodné uvést, že většina žen měla v pozdějším věku zdravotní problémy s krkem a remeny kvůli celkové váze náhrdelníku. Některé z nich se však s bolestí smířily a své korálkové náhrdelníky nosily i nadále. Korálky byly také příčinou utonutí dvou žen v roce 1930, když se s nimi převrhla kanoe na řece Barron River a ony nebyly schopné plavat pod vahou koráleků. Velké množství skleněných koráleků na krcích žen bylo zdrojem úžasu bílých kolonistů.

Tito nejinidánští pozorovatelé začali vytvářet kolem korálkových náhrdelníků pověst, která se stala populární a byla vyprávěna v poezii i příbězích. (Seminole Tribe of Florida, online)

Podle této pověsti dostane dítě při narození první šňůru korálek a následně je dostává i každý další rok až do středního věku, kdy se posloupnost otočí. Nakonec žena zemře jen s první šňůrou, kterou dostala při narození. Tato pověst vznikla na základě myšlenky, že nošení korálek bylo rituální, ale není to pravda. Seminolské ženy v raném věku shromažďovaly korálky a nosily je všechny. S přibývajícím věkem ale marnivost většinou ustoupila pohodlí a ženy začaly nosit méně řad. Všechny řady korálek se totiž musely před spánkem sundat a ráno si je znovu postupně všechny nasazovaly, což byl obvykle zdlouhavý proces. Starší ženy proto často nenasazovaly všechny šňůry, které postupem let nashromáždily, ale jen jejich část. Z toho vyplývá, že nešlo o předepsaný rituál. Korálkové náhrdelníky nosí seminolské ženy dodnes, ale výrazně se zmenšil jejich počet. (Seminole Tribe of Florida, online)

Dalšími oblíbenými šperky byly stříbrné náušnice. U mužů byly v oblibě stříbrné pásy na turban či stříbrné náhrdelníky. (Ah-Tah-Thi-Ki Museum, 2016)

### 3.5.5 Stravování

Seminolové vařili i jedli společně. Všichni obyvatelé města se podíleli na tvorbě zásob, které se ukládaly na pozdější časy. Kdokoliv z nich později potřeboval z nějakého důvodu jídlo, mohl využít uskladněných zásob. Stejně tak se tyto zásoby používaly pro obživu hostů a později byly zásoby používány pro válečné výpravy a náčelníky. Kukuřice byla uložena v primitivních sýpkách, zatímco maso se sušilo a udilo. Rovněž dokázali uchovávat na pozdější dobu sušené ovoce. (Šolc, 1977)

Nejdůležitějším nástrojem v kuchyni byla naběračka a velký hrnec. Naběračky a lžice se vyráběly ze dřeva. (Ah-Tah-Thi-Ki Museum, 2016)

Mnoho jejich pokrmů bylo tvořeno z kukuřice, kterou dokázali zpracovat. Díky planě rostoucí zamii cellisté vytvářeli například kukuřičný škrob. (Englar, 2002) Tento škrob byl pak používán k výrobě mouky. (Englar, 2002)

Přestože měli a využívali společné jídelní i kuchařské prostory, nejedli v konkrétní dobu. Jedli jen tehdy, když měli hlad. V průběhu celého dne byla na ohništi k dispozici horká polévka a kukuřičná kaše, nazývaná „*sofkee*“. (Seminole Tribe of Florida, online)

Ohniště bylo na zemi a tvořilo ho pět nebo šest velkých polen ležících naplocho v kruhu, tvarem připomínalo příčle kola. Samotný oheň byl uprostřed v místě, kde se polena setkávala. Během hoření se polena posouvala pomalu do středu. Ženy seděly během přípravy jídla na nehořících částech polen. Vedle sofkee byl na ohništi také velký kotel, ve kterém bylo dušeno maso, brambory, ryby, kukuřice, hrášek a fazole, jednalo se o hlavní jídlo. Občas také napíchli na ostré klacky kousky masa nebo ryb a nad ohněm je opékali. (King, 2006)

Kukuřici nejčastěji dusili nebo vařili. Nejtypičtějším a základním pokrmem Seminolů bylo sofkee. Jedná se o hustou kukuřičnou kaši, tvořenou z vody, bílé rýže, jedlé sody a kukuřičného škrobu. Někdy se pro dochucení přidávaly do sofkee kousky dýně nebo rajčat. Tento pokrm je oblíbeným dodnes. Dalším oblíbeným pokrmem bylo „*Taal-holelke*“. Jedná se o srdce palmového zelí. Seminolové odřízli vnější tuhé listy a bílé srdce většinou rozřezali na tenké proužky nebo kostky. Ty pak pomalu vařili v malém množství vody a dochucovali podle chuti cukrem a solí. Tento pokrm se jedl syrový, dušený nebo vařený. Stejně jako mnoho jiných kmenů také dělali smažený chléb. Zkombinovali mouku, sůl, olej a někdy přidali také dýni. Vzniklé těsto vytvarovali do tlusté tortilly a usmažili to. (Bucualas; Bulger & Kennedy, 1994) Netypickým, ovšem oblíbeným jídlem byly malé horké koláčky, které se vytvářely z kukuřičné mouky, cukru, soli, oleje a vody. (King, 2006)

### 3.5.6 Legendy a mýty

Legendy, pověsti a mýty jsou součástí každé kultury a kmeny severoamerických Indiánů nejsou výjimkou. Lidová vyprávění probíhala především večer, když se vesnice sešla pohromadě a příběhy se předávaly ústně z generace na generaci, aniž by měly písemně zaznamenanou podobu. Posluchači se měli bavit, ale příběhy sebou přinášely také ponaučení, proč je svět takový, jaký je, a jak žít v harmonii s přírodou. Dětem byly tímto způsobem předávány informace o historii, náboženství a pravidlech každodenního života. (Seminole Tribe of Florida, online)

Často se indiánské příběhy soustřeďují na postavu podvodníka, který se snaží přelstít ostatní, ale nakonec se sám stává obětí vlastních nástrah. Některé jihovýchodní kmeny, včetně Seminolů, mají postavu podvodníka a lháře spojenou především s příběhem o Králíkovi (orig.: *The Rabbit*). (Bucualas; Bulger & Kennedy, 1994)

Jiné legendy jsou spojeny se stvořením světa nebo předávají lidovou moudrost, např. *Little Frog*, v překladu Malá žába. Některé mýty se postupem času protuly s křesťanskou kulturou, došlo k tomu především u legendy o stvoření světa. (Seminole Tribe of Florida, online)

Sbírku legend Seminolů napsala v roce 1994 Betty Mae Jumper, první náčelnice kmen Seminolů na Floridě. (Florida Commission on the Status of Women, online) Jako ukázkou seminolských legend zvolil autor krátký příběh o malé žábě.

### **Little Frog (Malá žába)**

Kdysi dávno seděla na listech leknínů malá zelená žába a podřimovala. Najednou k vodě doskákala velký králík a spící žáby na leknínech si povšiml. „Ahoj!“ pozdravil a hned pokračoval: „Proč spíš? Dnes je příliš pěkný den na to, abys spala. Vstávej! Probud se!“ dorážel na ni ze břehu.

„Nemám co na práci,“ odpověděla podrážděně žába z polospánku. Otravný králík však pokračoval a dorážel, dokud se malá žába vážně nenaštvala. Pohlédla na něj a řekla: „Oplatím ti to.“ Nato začala zpívat svou legrační písničku, která přivolává déšť.

Během několika minut se nebe zatáhlo a zvedl se vítr. Pak přišel silný déšť a králík na břehu úplně zmokl. S mokrým kožíškem se do něj dala zima. Nechal malou žabu být a raději utíkal domů.

A tak kdykoliv dnes uslyšíš zpívat žáby, dostaň se k nějakému přístřeší, protože ony svým zpěvem varují před blížícím se deštěm. (Jumper, 1994)

### **3.5.7 Stickball**

Stickball je sport s hluboce zakořeněnou tradicí mezi jihovýchodními kmeny. Hrály ho všechny civilizované kmeny a tato tradice se udržela až do současnosti. Z této indiánské hry vznikl lakros. Původně se hrálo pouze během svátku Zelené kukuřice v odpoledních hodinách, což značí, že Stickball má společenský význam, který přesahuje rámec pouhé hry. Někdy se také jednalo o způsob řešení sporů mezi příslušníky kmene. (Ah-Tah-Thi-Ki Museum, 2016)

Ke hře byl zapotřebí míč, ten se vyráběl z jelení kůže; rakety, vyrobené z cypřiše, vrby nebo jiného dřeva a dřevěný kmen stromu určeného průměru. Síťka na raketách byla vyráběna z proužků surové kůže. Kmen stromu tvořil jakousi bránu a pro tento účel byl

zbaven všech větví, vyjma zeleně na levé části vršku kmene. Zeleň určovala vymezený rozsah, kam se museli hráči trefit. (Ah-Tah-Thi-Ki Museum, 2016)

Hrály proti sobě dva týmy, většinou muži proti ženám. Před zahájením hry byl stanoven počet branek, na kolik se bude hrát. Muži museli používat k házení míče rakety, zatímco ženy mohly používat jenom své ruce. Na začátku hry byl míč vyhozen do vzduchu a zachycen jedním z hráčů, hodem k dalšímu hráči byla zahájena hra. Cílem hráčů bylo trefit míčem vymezenou oblast na vrchu kmene, obvykle ve výšce metr a půl až dva metry nad zemí. Tým, který jako první dosáhl stanoveného počtu branek, zvítězil. (Bucuvalas; Bulger & Kennedy, 1994)

Stickball neměl u Seminolů, ale ani u většiny jiných kmenů, žádná další pravidla, proto některé hry mohly být surové a fyzicky náročné. Ke hře patřilo odstrkování a srážení k zemi, kvůli čemuž někdy docházelo ke zraněním. Hra měla ale také muže naučit uvědomění své síly a velikosti, aby nedocházelo k ublížení hrajícím ženám. (Ah-Tah-Thi-Ki Museum, 2016)

### **3.5.8 Umění a řemesla**

Jeden z důležitých uměleckých směrů byla hudba, zpěv a tanec. Velká část seminolských písní a hudby pochází z tradice kmene Kríků. Důvody pro zpěv byly rozličné. Některé písně byly rituální a měly zajistit úspěšný lov či uzdravovat, jiné byly určené k zábavě a tanci. Určité melodie se pojily jen ke specifickým činnostem nebo podmínkám. Mnoho písní, hlavně těch léčitelských, nebylo nijak melodických. (Bucuvalas; Bulger & Kennedy, 1994)

Tradiční hudba byla doprovázena bubny, chřestidly a flétnami. Existuje teorie, že nejstarším seminolským nástrojem je chřestidlo z kokosové skořápky, která je umístěná na tyčce. Do skořápky byly vytvořeny díry a byla naplněna kamením. Obdobou tohoto nástroje jsou upravené želví krunýře, používané během Stomp dance. Bubny byly různé podle jejich účelu. Jiné bubny se používaly během Tance zelené kukuřice a jiný typ se používal během písní, které se zpívaly u Stickballu. Bubny byly vyráběny z cypřišové kůry a jelenice. Flétny Seminolů byly neobvyklé, vyráběly se z cukrové třtiny nebo z jeleních kostí. Dnes je hra na tento nástroj vzácná. (Bucuvalas; Bulger & Kennedy, 1994)

S hudbou je spojen tanec. Seminolové měli několik druhů tanců, z nich každý byl určený pro jinou sociální nebo rituální záležitost. Nejznámějším tancem je Stomp dance,



popsaný v kapitole 3.5.2. Tento tanec byl jen zřídka k vidění pro osoby nepatřící do kmene. Také děti se zapojovaly do tanců již od útlého věku. Některé tance byly vytvořeny speciálně pro děti, například bleskový brouk, malý brouk, malá ryba nebo malí chlapi. (Bucuvalas; Bulger & Kennedy, 1994)

Většina seminolských tanců byla inspirována zvířaty a taneční pohyby imitovaly chování ptáků nebo zvířat, jako například kuřat, křepelek, káňat nebo sumců. Tanečníci napodobovali mávání křídel u Kuřecího tance nebo pohyb ploutví u Sumčího tance. Jedním z nejdůležitějších tanců byl Aligátoří tanec. (Bucuvalas; Bulger & Kennedy, 1994)

Seminolské ženy se věnovaly košíkářství, obvykle tkaly společně na náměstí košíky a mělká síta na obilí. Vyráběly se dva typy košů – tkané a pletené. Tkané koše jsou původním typem. Nejdříve koše tkaly z cukrové třtiny, ale později byla cukrová třtina nahrazena palmovými vlákny, která byla jednodušší na sběr. (Bucuvalas; Bulger & Kennedy, 1994)

K pletení košů se používala divoce planoucí tomkovice vonná (*Hierochloe odorata*), v anglickém jazyce často označovaná jako sweetgrass. Nejdříve tuto travu ručně nasbíraly v suchých oblastech Everglades a po umytí nechaly na slunci vysušit. Po vysušení košíkářky splely svazky trávy do spirály a spojily je se základnou vytvořenou z palmových vláken. Koše měly různé tvary a byly používány každý den. (Seminole Tribe of Florida, online)

Dalším řemeslem žen bylo korálkování. Ženy vyráběly náhrdelníky ze skleněných korálek o velikosti hrášku. Tyto korálky se vyráběly v Evropě a seminolské ženy je získávaly nákupem od evropských obchodníků. Hned po potravinách byly skleněné korálky nejžádanějším artiklem. Nejoblíbenější barvou seminolských žen byla světle modrá, tmavě modrá a červená. Tyto korálky se vyráběly v Itálii a také v Českých zemích, poté se odesílaly k distributorům na severovýchodě Spojených států. (Seminole Tribe of Florida, online)

Seminolové byli také znalí hrnčířství a vyráběli si různě velké nádoby, přestože k této činnosti nepoužívali hrnčířský kruh. Nádoby vypalovali přímo v ohni. (Šolc, 1977)

Mezi mužské řemeslo patřila výroba kánoí. Kánoe byly vyráběny z vysokých rovných kmenů cypřiše. Nejdříve byl strom poražen pomocí seker nebo ohně a následně přesunut na vhodné místo, kde byl kmen opracován. Pokud byl strom příliš těžký, muselo se počkat na období dešťů, načež byl kmen přepraven po vodě. Po přesunu byla vnější část

opracována do tvaru kánoe, následně byl sekerami a ohněm vyhlouben vnitřek kmene. (Gaines, 2010) Někdy byly kánoe dlouhé 12 až 15 metrů a byly využívány při dlouhém cestování nebo při pohybu v močálech Everglades. Někteří průzkumníci z kmene se s nimi dostali až na ostrovy Kuba a Bahamy. (Press, 2001)

### 3.5.9 Černí Seminolové (Black Seminoles)

Tímto nepřesným termínem, případně označením Seminole Maroons, se označují černošští otroci, kterým se podařilo utéct z plantáží kolonistů, nebo je Seminolové koupili jako otroky. Tato skupina se začala na Floridě formovat po roce 1693, kdy Španělé na Floridě zrušili otroctví. Díky tomu se poloostrov stal bezpečným pro uprchlé otroky. Během seminolských válek bojovali tito černoši spolu se Seminoly a dodnes je připomínána jejich statečnost, kterou v těchto válečných konfliktech prokázali. (Encyclopædia Britannica, 2016, online)

Převážná část těchto černošů žila odděleně od Seminolů ve vlastních vesnicích. Ty se však nacházely blízko seminolských vesnic a mezi těmito frakcemi neprobíhaly žádné větší spory. Jejich vzájemný vztah by se dal označit za harmonický. Docházelo k smíšeným sňatkům a někteří černoši byli přijati do seminolské společnosti. (Encyclopædia Britannica, 2016, online)

Černí Seminolové žili podobným způsobem jako Seminolové – byli to zemědělci, sběrači, lovci a rybáři. Nosili podobné oblečení i žili v podobných příbytcích jako Seminolové. Jedli stejné jídlo a rovněž sdíleli úrodu s ostatními členy svých vesnic. Jejich náboženství nejčastěji kombinovalo africké i křesťanské rituály, k čemuž se ještě přidaly tradiční seminolské tance. Většina z nich mluvila kreolskou angličtinou. Docházelo k prolínání zvyků několika kultur. (Encyclopædia Britannica, 2016, online)

Termín seminolští otroci, který se objevil na konci 18. století, je podobně zavádějící. Ze strany Seminolů se nejednalo o vlastnictví ani bezplatnou pracovní sílu, ale spíše o určitou formu pachtu. Černoši měli dovoleno žít poblíž seminolských vesnic a obhospodařovat půdu patřící Seminolům, za což jim odvedli určité procento z vlastní sklizně. (Encyclopædia Britannica, 2016, online)

## **3.6 Z historie po současnost**

### **3.6.1 Stručný vhled do historie před Seminoly (1492–1699)**

Americký kontinent byl až do roku 1492, kdy byl objeven janovským mořeplavcem Kryštofem Kolumbem, pro Evropany téměř neznámý. Okolo roku 1000 našeho letopočtu sice kontinent navštívili Vikingové, ale evropské národy se o Ameriku začaly zajímat až po návratu Kryštofa Kolumba, přestože tam nenašel žádné zlato ani stříbro. Kryštof Kolumbus si neuvědomoval, že objevil nový kontinent. Považoval objevenou zemi za Indii, a proto pojmenoval domorodce Indiány. Po Kolumbových objevitelských výpravách následovalo mnoho dalších. V roce 1513 objevil španělský dobyvatel Juan Ponce de León poloostrov, který nazval La Florida. (A+E Networks, 2009, online)

Po španělských objevitelích na nový kontinent začali přijíždět Britové, Francouzi a Nizozemci. Hledali nová území, které by mohli osídlit a obchodní příležitosti. Evropané s sebou přinesli řadu nemocí, jako například spalničky, neštovice nebo obyčejné nachlazení. Desetitisíce Indiánů zemřely následkem epidemií nemocí, proti kterým neměli vytvořený imunitní systém. Tyto epidemie a boje o půdu způsobily rozsáhlé přesouvání kmenů z jejich původních území. (Encyclopedia Britannica, 2016, online)

Mezi roky 1539–1543 zkoumal jihovýchod Spojených států španělský dobyvatel Hernando de Soto, jenž byl pro mnohé domorodé kmeny prvním kolonistou, kterého poznali. V roce 1565 založili Španělé na Floridě první trvale obývané město v Severní Americe, které nazvali St. Augustine. V roce 1670 založili angličtí kolonisté Charles Towne v Jižní Karolíně, kvůli čemuž vznikalo množství konfliktů mezi Angličany a Španěly. V roce 1690 osídlili Francouzi Louisiana. (Seminole Tribe of Florida, online) V roce 1693 bylo Španěly na Floridě zrušeno otroctví. (Encyclopedia Britannica, 2016, online)

### **3.6.2 Příchod Seminolů na Floridu (1700–1782)**

Mezi roky 1704–1708 Angličané podnikli celou řadu útoků na španělské osady na Floridě a zotročili nebo zabili tisíce Indiánů v oblasti. (Seminole Tribe of Florida, online)

Vlivem vážných kmenových sporů se na začátku 18. století odtrhla početná část Kříků a přesunula se z Georgie a Alabamy do severní části španělské Floridy, kterou dosídlila. Tato skupina Kříků byla označována jako *‘isti-se-mo-le’*, v překladu poutníci,

utečenci nebo separatisté. Toto původní označení se během let začalo komolit do Sim-e-lo-le, Sim-e-no-le a nakonec vznikla dnešní forma jména Semi-nole. (Coe, 2015)

Španělští kolonisté v té době používali téměř pro všechny původní domorodé obyvatele slovo ‚*cimarrones*‘, v překladu divoký, anebo svobodní lidé, protože opustili svá původní města a žili mimo pravidla Evropanů. Slovo bylo převzato do jazyka Kříků a zkomoleno. Okolo roku 1760 začali označení Seminolové používat také Angličané. (Wilcox, 2006)

K nově formujícímu se kmeni se začali přidávat další Indiáni žijící na území dnešního severu Floridy, ale také Indiáni z Georgie a Alabamy. Čoktové, Hitčitiové, Apalačiové, Jučiové a další se spojovali a asimilovali do jednoho kmene. Kmen Seminolů se rozšířil i o míšence Indiánů a černošských otroků, kterým se povedlo utéct z plantáží anglických kolonistů. (Coe, 2015)

V roce 1740 kmen založil na severu Floridy město Alachua, podle záznamů nejstarší město Seminolů. (Seminole Tribe of Florida, online) Během roku 1763 Španělsko vyměnilo s Angličany Floridu za Havanu. Angličané na Floridě vyměnili vojenskou vládu za civilní a přinesli do ní finance na ekonomický rozvoj. (Encyclopædia Britannica, 2014, online)

Poloostrov byl pod anglickou nadvládou během americké války o nezávislost (1776–1783), ve které Seminolové bojovali proti Američanům na anglické straně, společně se svými příbuznými, horními Kříky. (Jeier, 2011) Na americké straně válčili mimo jiné také Španělé, Francouzi a Nizozemci.

### **3.6.3 Po Americké revoluci (1783–1817)**

Válka o nezávislost (též Americká revoluce) byla ukončena roku 1783 vítězstvím americké strany a vyhlášením americké nezávislosti. Florida se po porážce Angličanů vrátila pod správu Španělska, zatímco stát Georgia na severu se 2. ledna 1788 připojila k nově vznikajícím Spojeným státům. Američané na jihovýchodě země začali postupně a systematicky vytlačovat původní kmene. Po vzoru Španělů a Angličanů i Američané začali označovat floridské Indiány souhrnně jako Seminoly. (Seminole Tribe of Florida, online)

Okolo roku 1800 začali na Floridu proudit američtí osadníci, přestože toto území patřilo oficiálně stále Španělům. Americká vláda schválila bohatým plantážníkům, aby se

vydali na Floridu hledat uprchlé otroky, kteří byli do té doby na Floridě v bezpečí, protože španělská správa otroctví nepodporovala. (King, 2006)

Poloostrov formálně sice patřil pod španělskou vládu, avšak Španělsko si už nemohlo dovolit finančně podporovat své rozsáhlé koloniální říše, a proto nedokázalo ani chránit hranice Floridy tak, jak by bylo zapotřebí. Mezitím anglické válečné lodě, které kotvily u pobřeží, a angličtí zástupci otevřeně podporovali Seminoly. (Seminole Tribe of Florida, online)

Mezi Seminoly a Američany začalo vzrůstat napětí. Američané nebyli schopní kontrolovat místní Indiány, na území poloostrova se schovávala početná část uprchlých otroků a Angličané kotvili u břehů Floridy, protože Španělé neměli prostředky k tomu, aby je vyhnali. První větší konflikt vznikl v roce 1812. (Seminole Tribe of Florida, online)

V červnu vypukla britsko-americká válka, do které se zapojili dolní Kríkové na straně USA a horní Kríkové na straně Angličanů. Během září 1812 napadl plukovník Nunen a jeho armáda tvořená z dobrovolníků osadu v okrese Alachua County. V osadě bylo asi 150 Indiánů a velel jim seminolský náčelník King Payne a jeho bratr Bowlegs. Oba byli v té době významnými náčelníky. Záminkou pro útok se stalo obvinění z drancování měst podél hranice mezi Georgií a Floridou. Tyto útoky Indiánů měly převážně odvetný charakter, ale k tomu americká strana nepřihlédla. Seminolové v boji utrpěli velké ztráty a nakonec byli poraženi. King Payne během bitvy zemřel. (Coe, 2015)

V březnu 1813 dorazil na jihovýchod Spojených států generál Andrew Jackson, který měl situaci v oblasti uklidnit. V březnu 1814 byly jeho armádou poraženy Rudé hole (horní Kríkové) u řeky Talapoosa. Část horních Kríků v té době utekla na Floridu a připojila se k Seminolům, mimo jiné i Osceola, kterému v té době bylo asi 10 let. (Jeier, 2011)

Během roku 1815 došlo k přesunu Andrewa Jacksona do Georgie, kterou vojensky podpořil proti floridským Seminolům. 27. července 1816 okolo šesté hodiny ranní došlo k dalšímu střetu mezi Seminoly a americkou armádou. Dělový člun plul po proudu řeky Apalachicola River k seminolské pevnosti, označované jako „*Negro Fort*“ a vypálil proti ní rozžhavenou dělovou kouli ve snaze založit v pevnosti požár. Dělová koule dopadla do prostorů, kde byl uskladněný střelný prach a způsobila výbuch. V té době se kolem pevnosti pohybovali vojáci majora Williama McIntoshe z kmene Kríků. (Coe, 2015)

Během exploze zemřelo asi 300 černochoů, včetně žen a dětí, a okolo 30 Seminolů. (Birchfield & Dwyer, 2012)

#### **3.6.4 První seminolská válka (1817–1818)**

12. dubna 1817 byli Seminolové obviněni ze zabití jednoho nebo dvou mužů a vyplenění americké vesnice. V průběhu roku 1817 a 1818 docházelo k dalším konfliktům mezi Seminoly a Američany. (Coe, 2015) Generál Andrew Jackson na Floridě vypaloval indiánské vesnice, ničil úrodu na polích, chytal černochoy a zmocňoval se španělských měst. (Seminole Tribe of Florida, online) Při těchto střetech umírali na obou stranách všichni bez rozdílu – muži, ženy i děti. (Coe, 2015)

Španělský guvernér Floridy, Don Jose Masot, protestoval proti jednání generála Andrewa Jacksona, který podnikal výpady na Floridu a plenil tam indiánské vesnice. Hned den po jeho protestu, 6. dubna 1818, dobyl generál Jackson španělskou pevnost St. Marks. Kapitán McEvier, velitel námořních sil, se v té době pohyboval u pobřeží na objednávku generála Jacksona, pod falešnou britskou vlajkou. Do léčky nakonec padli dva Indiáni, kteří byli následně na břehu bez soudu oběšeni. (Coe, 2015) Andrew Jackson Indiány nijak neuznával a nepřiznával jim žádná práva válečníků. Oběšení byli i dva Angličané za podezření, že pomáhali Indiánům. (Šolc, 1977) Generál Jackson během dalších dní vypálil několik indiánských vesnic na břehu Suwakee River. Velké množství žen a dětí bylo zajato, vojáci si jako válečnou kořist vzali také dobytek a koně. (Coe, 2015)

Generál Andrew Jackson i prezident James Monroe čelili za tuto vojenskou intervenci na španělské Floridě ostré kritice ze strany Američanů. Kongres USA byl vyzván k prošetření, na jehož konci vyplynula vina španělské strany, která sama nebyla schopná řešit problém s Indiány. (Coe, 2015)

#### **3.6.5 První válečné mezidobí (1819–1834)**

Američtí jižanští otrokáři společně s těmi, kteří prahli po nových pozemcích, začali prosazovat nákup Floridy. Vláda chtěla poloostrov dostat pod svou jurisdikci, aby připravila místní Indiány a uprchlé černochoy o ochranu, kterou jim poskytovalo španělské právo. Americká strana proto začala Španělsku vnucovat odprodej tohoto území, částečně obchodně a částečně násilně. Španělsko si uvědomovalo svou neschopnost porazit americkou armádu, a tak v roce 1819 prodali Floridu Američanům za 5 000 000 dolarů.

Ani jedna ze stran nenechala do smlouvy o postoupení zahrnout práva Seminolů na území, které bylo jimi obýváno a kontrolováno po celou dobu španělské vlády. Smlouva byla rarifikována americkou stranou v roce 1821. (Coe, 2015)

Absence vyjádření k jejich právům a nároku na půdu mezi Seminoly způsobila rozruch a tuto situaci se snažili řešit s prezidentem USA, Jamesem Monroem. Když se o prodeji dozvěděli Černí Seminolové v okolí St. Augustine, mnoho z nich se přesunulo na Kubu, do Havany, která byla nadále pod španělskou správou. Zajímavá situace nastala také 29. září téhož roku, kdy skupina 28 Seminolů z východní Floridy přijela na záchranné loďce do Nassau na Bahamách. V Nassau hledali pomoc u vrchního velitele britského vojska. Vyhnanci byli v zoufalém stavu a tvrdili, že byli oloupeni a donuceni opustit své domovy. Britové tuto skupinu ubytovali v kasárnách a dali jim přiděly jídla. Není známo, co se s touto skupinou Seminolů stalo dál. (Coe, 2015)

Guvernér Floridy, generál Andrew Jackson, nepřiznával Seminolům žádný nárok na území Floridy a hodlal je z poloostrova zcela odstranit. Z jeho korespondence určené pro vládu USA vyplývá, že považoval Seminoly za uprchlé Kríky. Ti žili na území státu Georgia a tudíž jejich separatistická část neměla žádný nárok na území Floridy. (Coe, 2015)

Tlak bouřících se Seminolů nakonec přiměl vládu USA k jednání, které proběhlo 6. září 1823 v Camp Moultrie, ležícího 4 míle jižně od St. Augustine. Jednání se účastnil hlavní náčelník Seminolů, Neamathla. Mezi náčelníky a Američany vznikla smlouva s názvem Smlouva Moultrie Creek (orig.: *Treaty of Moultrie Creek*). Ta zavazovala Seminoly opustit jejich původní domovy, ve kterých mnohdy žili jejich předci více než jedno století, a přesunout se do neobydlené části země, na jih od řeky Withlacoochee River, ve střední části Floridy. Tato oblast zahrnovala asi 5 000 000 akrů. (Coe, 2015) Seminolové se zavázali k opuštění plochy o rozloze asi 28 000 000 akrů. (Seminole Tribe of Florida, online) Smlouva Seminolům garantovala ochranu a zaručovala, že se na tomto vyhraněném území nebudou bílí lidé usazovat ani lovit. Zároveň jim přislíbila jednorázovou sumu 15 400 dolarů za opuštěné věci a roční rentu 5000 dolarů po dobu dvaceti let. Tedy dobu, na kdy byla smlouva uzavřena. Smlouva byla podepsána 18. září 1823. (Coe, 2015)

Seminolové se přesunuli ze severní části Floridy do vyhraněné oblasti, ale jejich počet narůstal tím, jak na jejich území nadále utíkali otroci. Státní příspěvek zůstával

stejný, i když počet obyvatel v oblasti rychle narůstal, což vedlo k zhoršování životních podmínek. Návist vůči Indiánům rostla také mezi plantážníky. V oblasti se začalo znovu zvyšovat napětí. (Šolc, 1977)

V roce 1829 se stal prezidentem Spojených států Andrew Jackson a v roce 1830 Kongres vydal Zákon o odsunutí Indiánů (orig.: *The Indian Removal Act*). Tento zákon se vztahoval na jihovýchodní indiánské kmeny včetně Seminolů a šlo o výměnu jejich území za půdu na západě, nejčastěji za pozemky na dnešním území Oklahomy. Zákon byl postaven na možnosti volby, ale mnoho kmenů bylo podvedeno, nebo bylo k přesunu donuceno násilím. (Wilcox, 2006)

Začátkem roku 1832 vláda poslala vládní úředníky na Floridu a 9. dubna 1832 byla mezi částí seminolských náčelníků a úředníky podepsána nová smlouva, přestože mnoho náčelníků s ní nesouhlasilo. Tato smlouva byla označována jako Smlouva Paynovy země. (orig.: *Treaty of Payne's Landing*) Zahrnovala výměnu seminolských 5 miliónů akrů na Floridě za 5 miliónů akrů v Arkansasu a přesun Seminolů na toto území během tří let. Americká vláda se ve smlouvě zavázala zaplatit 15 000 dolarů Seminolům za dobytek a otroky, kteří jim byli ukradeni. Seminolové se zavázali zaplatit 7000 dolarů jako náhradu za všechny uprchlé otroky na svém území. Dále bylo americkou vládou požadováno spojení kmene Seminolů s Kríky, se kterými byli Seminolové ve válečném konfliktu. (Coe, 2015)

Do Arkansasu bylo vysláno sedm seminolských náčelníků a jejich tlumočnick, černý Seminol Abraham. V Arkansasu se tato delegace střetla se skupinou komisařů, kteří jednali jménem americké vlády. Komisaři přiměli sedm náčelníků, aby 28. března 1833 ve Fort Gibson podepsali tzv. dodatečnou smlouvu. Tento dodatek deklaroval jejich souhlas s navrhovanou polohou nového území a zavázala kmen k přesunu, jakmile americká vláda splní svoji část dohody. Po návratu delegace zpět na Floridu podali hlavní náčelníci kmene stížnost, jelikož delegace neměla pravomoc k podpisu jakýchkoliv smluv ani jejich dodatků, zároveň zatvrzele odmítali připojení ke Kríkům. Jednání americké vlády v Arkansasu vyvolala u Seminolů silnou nedůvěru, a přestože vláda ustoupila od požadavku připojení kmene ke Kríkům, Seminolové smlouvu odmítali uznávat, a to včetně těch, kteří byli do té doby ochotní emigrovat. (Coe, 2015)

Přes vznesené námitky americká vláda Smlouvu Paynovy země i s dodatkem ratifikovala s více než dvouletým zpožděním (12. dubna 1834) od jejího uzavření. Přípravy



americké vlády na přesun Seminolů byly provedeny. 23. října 1834 se v pevnosti Fort King na Floridě sešel generál Wiley Thompson s hlavními a nižšími náčelníky kmene, aby zajistil jejich schválení přesunu. Poté, co byla vysvětlena všechna ustanovení v dokumentu, náčelníci se přesunuli do soukromí, aby mohli dospět ke společnému rozhodnutí. Mladý náčelník Osceola, jenž byl tehdy ještě v roli níže postaveného náčelníka, prosil zbytek, aby nedošlo k schválení smlouvy. Kmenová rada ve Fort King díky jeho vlivu ustanovila, že Seminolové na emigraci nepřistoupí a pro případ, že by s emigrací chtěl někdo individuálně souhlasit, postavili tuto možnost mimo zákon. Na každého válečníka nebo náčelníka by v takovém případě bylo nahlíženo jako na nepřítele a zrádce. (Coe, 2015)

Kmenové stanovisko nakonec generálu Thompsonovi oznámil sám Osceola. Zamítavý postoj kmene odůvodnil stále trvajícím smlouvou z Camp Moultrie, která měla trvat až do roku 1843, tedy ještě více než osm let. Osceola zároveň dodal, že kmen nemá v plánu jednat během této doby o jiné smlouvě. (Coe, 2015)

O šest měsíců později, 22. dubna 1835, se generál Thompson opět vrátil na Floridu, aby znovu zkusil přesvědčit náčelníky Seminolů k odsunu. Během jednání Indiány varoval, že v případě zamítavého postoje k dobrovolné emigraci budou vyhnáni násilím. Následně náčelníky jednoho po druhém vyzval, aby podepsali dokument se souhlasem k odsunu a dostáli tak dohody, kterou s americkou vládou oficiálně uzavřeli. Náčelník Osceola během tohoto jednání vystoupil a zamířil k dokumentu, který ležel na stole. Vzbudil tím rozruch mezi přítomnými, avšak místo připojení svého podpisu vytáhl nůž a rychlým pohybem ho zabodl hluboko do stolu, čímž protnul dokument. Po tom hlasitě zvolal: „Tohle je jediný způsob, kterým podepíšu! A tím pádem... a tím pádem Osceola podepsal Váš požadavek!“ (orig.: „*This is the only way I will sign! And thus... and thus Osceola signs your claim!*“) (Coe, 2015, str. 51)

Po tomto činu bylo jednání přerušeno a Američané Osceolu zatklí. Uvěznili ho ve Fort King a nabídli mu propuštění výměnou za souhlas s odsunem. Po čtyřech dnech vězení dal verbální souhlas a byl propuštěn na svobodu. Krátce na to generál Thompson zatkl Osceolu ještě jednou poté, co Osceola přijel do Fort King vyčítat jemu a jeho lidem chování vlády, která se Seminoly snažila nadále přesvědčit k odchodu. Zatčení zdůvodnil nevybíravým slovníkem, který náčelník používal. Podle zprávy komisaře pro indiánské záležitosti, emigrovalo na západ do 30. září 1835 265 Seminolů. V listopadu 1835 Osceola spolu s hlavními náčelníky a válečníky jednali o odsunu znovu. Na jednání náčelníci

odhlasovali trest smrti pro ty náčelníky, kteří budou s odsunem souhlasit a nepodřídí se vůli národa zůstat. (Coe, 2015)

Takovým náčelníkem byl Charley Amathla a malá skupina pod jeho velením, kteří se rozhodli souhlasit s ustanovením americké vlády a emigrovat na západ. 26. listopadu 1835 vstoupil Osceola s malou skupinou válečníků do města náčelníka Amathly a vyzval ho, aby své stanovisko přehodnotil. Náčelník Amathla se svého rozhodnutí nevzdal a Osceola ho na základě toho zastřelil. Krátce na to byl Osceola povýšen na válečného náčelníka kmene. (Coe, 2015)

Seminolské ženy a děti byly během listopadu a prosince 1835 přemístěny do bažin v jižní části jejich teritoria, do Everglades. Jejich dobytek byl vyhnán stejným směrem. Zbytek kmene nashromáždil potraviny a munici. Osceola nic nenechával náhodě a připravoval kmen na druhou seminolskou válku. 19. prosince 1835 přepadli vojenskou zásobovací kolonu a uloupili jejich zásoby. (Coe, 2015) Náčelník Osceola se s velkou skupinou Seminolů se rovněž vypravil za Američany a žádal pro svou skupinu přiděl potravin a podporu, pod záminkou emigrace na západ. Sehrál tuto scénu natolik přesvědčivě, že Američané mu potraviny poskytli. (Šolc, 1977)

### **3.6.6 Druhá seminolská válka (1835–1842)**

Druhá seminolská válka trvala sedm let a americkou vládu stála 40 miliónů dolarů. Byla to jediná indiánská válka v dějinách USA, do které se zapojilo americké námořnictvo. (Seminole Tribe of Florida, online)

Válka začala 28. prosince 1835 ráno, když několik stovek seminolských válečníků napadlo na cestě do Fort King majora Francise Dada a jeho vojsko. Napadení bylo nečekané a bez varování. Major Dade a další důstojníci byli zabiti téměř okamžitě. To způsobilo paniku mezi vojáky a v první chvíli utekli. Poté se však vrátili a s Indiány bojovali. Bitva trvala asi od devíti ráno do čtyř odpoledne a přežil ji pouze jeden americký voják, voják Ransom Clarke. Byl plně invalidní a zemřel o pět let později. (Coe, 2015)

Osceola se ještě ten den vrátil do blízkosti pevnosti Fort King s malou skupinou jeho následovníků a schoval se u domu markytánky. Když se u něj objevil generál Wiley Thompson se svým přítelem, poručíkem Constantinem Smithem, Seminolové zahájili ze svého úkrytu palbu na oba důstojníky a zabili je. V těle generála Thompsona bylo později

nalezeno patnáct střel. Po zastřelení důstojníků vtrhli do domu markytánky, kterou uvnitř zabili spolu s dalšími dvěma muži. Následně oběti skalpovali a dům zapálili. (Coe, 2015)

Válka probíhala především v močálech Everglades, kde bylo horko a dusno. Americkou armádu ohrožovali kromě bojových Seminolů také hadi, aligátoři a nemoci, jako úplavice a malárie. Popis válečných podmínek popsal jeden americký voják v dopise domů: „Kdyby ďábel vlastnil Floridu i peklo, pronajímal by Floridu a žil v pekle!“ (orig.: *If the Devil owned both Hell and Florida, he would rent out Florida and live in Hell!*“). (Seminole Tribe of Florida, online)

Osceola, rozený William Powell, se během války proslavil jako vynikající stratég a charismatický náčelník. Byl vzdělaný, vždy dobře oblečený a jeho touha po spravedlnosti se odrážela ve zcela beohledném postupu proti americkým vojákům. Díky svým strategickým a válečným schopnostem dokázal čelit výrazné přesile. Vypracovával bitevní plány a nechával stavět pasti. (Jeier, 2011)

Na podzim roku 1837 se generálu Thomasu Jessupovi podařilo vylákat náčelníka Osceolu pod záminkou mírových jednání. Osceola byl s bílou vlajkou zatčen a umístěn do vězení v Charlestonu, v Severní Karolíně. (Seminole Tribe of Florida, online) 30. ledna 1838 ve věku 34 let Osceola ve vězení zemřel. (Coe, 2015) V době své smrti byl Osceola považován za nejslavnějšího Indiána a o jeho smrti informovaly přední stránky novin po celém světě. Podvod generála Thomase Jessupa při zadržení náčelníka Osceoly zůstává jedním z nejčernějších míst americké vojenské historie. Američané doufali, že po jeho zatčení se Seminolové vzdají. (Seminole Tribe of Florida, online)

Uvězněním sice zničili nejsilnější odpor Seminolů, avšak válčení neustalo. Jedna z největších bitev druhé seminolské války se odehrála na první svátek vánoční. 25. prosince 1837 se americká armáda střetla se Seminoly v bitvě u jezera Okeechobee. Válčilo zde 1000 vojáků federální vlády, pod velením generála Zacharyho Taylora, s méně než 500 seminolských válečníků, pod vedením náčelníka Aligárora, Jumpera, Divoké kočky a dalších. Přítomný byl rovněž známý medicinman Abiaka. (Seminole Tribe of Florida, online) Výsledkem bylo třináct mrtvých Indiánů a devatenáct zraněných, na druhé straně stála bitva životy 27 vojáků a 107 vojáků bylo zraněno. (Coe, 2015)

V roce 1838 se k bojům přidalo také námořnictvo. (Coe, 2015) V tomto roce podstoupilo Cestu slz (orig.: *Trail of Tears*) na 16 000 Čerokiů, kteří byli odsunuti do oblasti dnešní Oklahomy. Cesty slz se v tomto roce účastnilo spolu s Čerokií asi 3000

Seminolů, včetně náčelníka Divoké kočky a Aligátora. Americká armáda Seminoly stopovala v bažinách se psy plemene Bloodhound (pozn.: plemeno dodnes platí za nejlepší stopaře). Po jejich chycení je jako dobytek nakládali na lodě, jimiž je vezli do New Orleans a nahoru k Mississippi. Seminolské ženy, muže i děti odsud posílali do Arkansasu a Oklahomy společně s uprchlými otroky, kteří u Seminolů získali svobodu. Zde byli Seminolové i další odsunuté kmeny napadáni původními Indiány, kteří v regionu žili dřív, a zároveň se tito lidé museli přizpůsobit zcela jinému způsobu života. Museli se naučit pracovat s jinými zdroji, než které měli k dispozici na jihovýchodě Spojených států. (Seminole Tribe of Florida, online)

Boje pokračovaly až do roku 1842. Poslední bitva proběhla 9. dubna zmíněného roku a paradoxně k ní došlo jen kousek na východ od místa, kde byl zabit major Francis Dade, a kde celá druhá seminolská válka začala. Na americké straně stál generál William Worth s asi čtyřmi sty vojáky a za Seminoly se bitvy účastnil zarytý odpůrce odsunu, Haleck Tustenugee se svou skupinou čtyřeceti válečníků. Na americké straně byl zabit jeden voják a čtyři byli zraněni. Na straně Seminolů byli zabiti dva válečníci, tři zraněni a jeden padl do amerického zajetí. Po dlouho trvající bitvě se indiáni rozprchli a ukryli se zpátky v bažinách. O několik dní později dorazil Haleck Tustenguee se zbývajícími válečníky do ležení generála Wortha, kde se téměř vyhladovělá skupina vzdala. (Coe, 2015)

Generál Worth následně napsal na americké ministerstvo války zprávu, že na Floridě zůstalo přibližně tři sta Seminolů, kteří se schovávali v různých odlehlých částech země a nebyli tak dohledatelní vojáky se psy. Generál radil stáhnout vojáky z oblasti a dovolit zbývajícím Indiánům zůstat. Ministerstvo zpočátku tento návrh zamítlo, avšak když stejnou žádost obdrželo od guvernéra Floridy a mnoha dalších významných občanů, byl návrh ministerstvem odsouhlasen. (Coe, 2015)

K 10. květnu 1842 nařídil americký prezident John Taylor ukončení bojů se Seminoly, přestože nedošlo k žádné oficiální mírové smlouvě. V té době se jednalo o nejvíce nákladnou válku Spojených států a vedení země už nechtělo vynakládat další finanční prostředky. Seznam amerických generálů, kteří se zapojili do bojů, je působivý – Andrew Jackson (přezdívaný Old Hickory – Starý Ořech), Zachary Taylor, Thomas S. Jessup, Edmund P. Gaines a další. Přes velká jména nedošla americká strana během

sedmi let k téměř žádnému výsledku – skupiny Seminolů se nadále pohybovaly v bažinách na jihu Floridy. (Seminole Tribe of Florida, online)

K jednání se Seminoly o ukončení bojů došlo až 14. srpna 1842, vlivem zpoždění a dlouhému dohledávání příslušníků kmene. Indiánům bylo umožněno zůstat na floridském území pod podmínkou, že dojde k ukončení veškerých nepřátelských akcí a nikdy nebudou obnoveny. Podmínkou dohody také bylo, že Seminolové budou pouze v určené části jižního výběžku poloostrova. Po bohatých zkušenostech s těmito dohodami měli Seminolové pochybnosti o charakteru dohody, avšak tentokrát byli plně informováni, že se jedná jen o dočasnou dohodu a vláda nemá v úmyslu ustoupit od své politiky odsunů. (Coe, 2015)

### **3.6.7 Druhé válečné mezidobí (1842–1854)**

Dohoda nikdy nebyla podepsána, ale většina americké armády se z Floridy stáhla. (Coe, 2015) Historické prameny o tomto období mezi druhou a třetí seminolskou válkou, které trvalo více než třináct let, většinou mlčí. Jedním z možných zdrojů o tomto mezidobí jsou zápisky z cest českého cestovatele Čenka Paclta. (Šolc, 1977)

Čeněk Paclt se v roce 1848 dostal na Floridu s americkým vojskem. Jeho jednotka měla usměrňovat skupinky posledních Seminolů, kteří zůstali na poloostrově. Ve svých zápiscích popisuje některé incidenty, z nichž některé byly bílými osadníky nepravdivě překrouceny. Jednu z výprav proti Seminolům Paclt popisuje ve svém deníku, když došlo poblíž Tamy k zabití selské rodiny Indiány. Proti vojenskému tažení se postavil náčelník Seminolů s námitkou, že tato skupinka Indiánů nepatří pod jeho velení, ale šlo o svobodné Indiány, kteří v lesích dosud žijí a on za ně nenese žádnou odpovědnost. Slíbil však, že celou věc prošetří a vrahy předá generálu Twiggsovi. Náčelník slib dodržel, i přestože se situace odehrála jinak, než jak ji vyličili bílí osadníci. (Šolc, 1977)

V zápisníku je celá událost popsána podle skutečnosti. Čtyři Indiáni v lese lovili srnu. Ta zraněná utekla na pole jednoho z bílých osadníků, kde pošla. Sedlák zrovna se svým otrokem pracoval na poli a Indiáni ho žádali o vydání srny. Ten je místo toho napadl karabáčem a po křiku se připojil k šartvátce také jeho souseď s ručnicí. Při výstřelu minul a jeden z Indiánů ho následně udeřil do hlavy natolik silně, že muž na místě zemřel. Indiáni hned po tomto incidentu utekli, zatímco ostatní vesničané, kteří vraždě přihlíželi, spálili obydlí obou sedláků. Pak se vypravili do St. Augustine, kde Indiány krivě obvinili, že

vraždí bílé osadníky a pálí jejich stavení. Tato skupinka Indiánů nakonec byla chycena a oběšena po neúspěšném pokusu o útěk. (Šolc, 1977)

Lze předokládat, že v průběhu těchto třinácti let docházelo i k mnoha dalším konfrontacím mezi bílými osadníky, armádou a Indiány.

### **3.6.8 Třetí seminolská válka (1855–1858)**

Po třinácti letech chatrného míru byla válka obnovena v prosinci 1855, když se poručík Hartsuff a jeho četa ocitli na hranicích Everglades a Big Cypress, v samém srdci seminolského území. Jejich úkolem bylo oblast prozkoumat a zmapovat. Tábor byl umístěn asi dvě míle od zahrady náčelníka Billyho Bowlegse, ve které mimo jiné rostly imponující banánovníky. Jejich majitel jim věnoval náležitou péči, dokud se muži poručíka Hartsuffa nerozhodli do zahrady vlézt a část úrody ukrást. Při krádeži zničili neopatrným jednáním samotné banánovníky – roztrhali listy na kusy a zlomili některá stébla. Náčelník Billy Bowlegs viníka znal, a tak navštívil tábor poručíka Hartsuffa. Jeho muži sice připustili, že do zahrady vlezli a zničili ji, ale žádné omluvy se náčelník Bowlegs nedočkal. Příští ráno náčelník Bowlegs se svými válečníky tábor vypálil a zranil tak několik mužů poručíka. (Coe, 2015)

Přestože byl tento incident zcela jasně vyvolán ze strany poručíkových mužů, a přestože Seminolové nijak dál na tyto osoby neútočili, byla americkou vládou znovu vyhlášena válka – třetí seminolská válka. (Coe, 2015)

V lednu a březnu 1856 byly vedeny dvě bitvy mezi americkými vojáky a Indiány, které vedl náčelník Bowlegs. K poslední bitvě roku došlo 7. dubna a vyžádala si dva mrtvé vojáky a šest zraněných. Indiáni napadli město na východní hranici Big Cypress a následně zase zmizeli v houštinách. (Coe, 2015)

Během války byli Seminolové loveni jako divoká zvěř. K dalšímu velkému střetu došlo 5. března 1857, když byl americký vojenský oddíl na průzkumu v Big Cypress. Skupina válečníků tento oddíl objevila a napadla. Během útoku byl zabit jeden voják a tři další byli zraněni. Vojáci se stáhli a poté se s posilami do oblasti vrátili, načež bitva pokračovala. Během pokračování bitvy byli zabiti další tři američtí vojáci a pět zraněno, poté Indiáni odešli. (Coe, 2015)

Americká armáda během třetí seminolské války ničila všechny tábory Indiánů, které dokázala najít, likvidovala obhospodařovaná pole a plodiny na nich, ženy a děti byly

brány do zajetí a posílány na západ. Přesto armáda nebyla schopna potlačit partyzánskou válku, kterou proti ní vedl náčelník Bowlegs a jeho skupina. (Coe, 2015)

Válka skončila na jaře 1858, když náčelník Billy Bowlegs souhlasil s odsunem do západního indiánského teritoria. Vláda mu za jeho přesun nabídla 6 500 dolarů, jeho čtyři nižší náčelníci měli dostat 1000 dolarů, válečníci po 500 dolarech a každá žena a dítě po 100 dolarech. Náčelník tuto nabídku přijal 27. března 1858 a 4. května 1858 se utábořili poblíž Fort Myers, kde se připravili na přesun. Skupina čítala 164 osob, z čehož 123 Indiánů odcházelo s náčelníkem Bowlegsem dobrovolně a zbytek tvořili zajatci. Nejdříve se přesunuli do přístavu v Tampě, kde se nalodili na parník Ranger. Ten je převezl do New Orleans. Tento odsun stál americkou vládou 70 352 dolarů. (Coe, 2015)

### **3.6.9 Od konce války k Hard Rock Café (1859–2007)**

V Big Cypress zůstalo několik set Seminolů, včetně šamana Abiaky a jeho následovníků. Americká vláda po odsunu náčelníka Billyho Bowlegse upustila od snahy odstranit všechny Seminoły z Floridy do západních teritorií. (Seminole Tribe of Florida, online)

Na konci 19. století začali Seminolové znovu obchodovat s bílými osadníky. Byli však stále chudí a skrývali se v nepropustné divočině na jihu Floridy, uprostřed močálů. Dařilo se jim žít mimo společnost bílých osadníků a tvořili zcela uzavřenou komunitu, která se živila především lovem a rybařením. Jejich styl života se příliš nezměnil od toho, který vedli jejich dávní předci. Jedinou významnou ekonomickou aktivitou byl právě obchod s bílými osadníky, za kterými chodili na hranici Everglades. (Seminole Tribe of Florida, online)

Rozvoj bílých osadníků byl ale rychlý a jeho následky se dostaly i k Seminolům do bažin. Destruktivní ekologická činnost snižovala množství ryb a zvířat v oblasti. Negativní ovlivňování životního prostředí mělo za následek sucho a hurikány, které ztěžovaly život v močálech. Sucho sebou přinášelo nedostatek úrody. Všechny tyto aspekty vytvářely na příslušníky kmene velký tlak. V roce 1926 zdevastoval divočinu Everglades ničivý hurikán a připravil mnoho Seminolů o domov. (Seminole Tribe of Florida, online)

Kolaps obchodu na hranicích Everglades ve 20. letech 20. století přivedl Seminoły na hranici zániku. Mnozí příslušníci kmene žili v nájmu na pozemcích Američanů, kde pracovali. Jiní pracovali v turistických atrakcích, jež začaly vyrůstat po celé jižní Floridě.

Zápasili s aligátory a prodávali své řemeslné výrobky. V této době seminolské švadleny vynalezly patchwork. (Seminole Tribe of Florida, online)

Po 104 letech od zákona o odsunu schválil Kongres USA v roce 1934 Indiánský reorganizační zákon (orig.: *Indian Reorganization Act*), kterým uznal práva Indiánů a umožnil jim řízení vlastních politických záležitostí. Seminolové však byli vůči podobným zákonům natolik nedůvěřiví, že nabídku dlouhá léta nevyužili. Grant Foreman v tomtéž roce vydal knížku s názvem Pět civilizovaných kmenů (orig.: *Five Civilized Tribes*), kde svévolně určil pět kmenů – Seminoly, Čokty, Čiksóoy, Čerokíe a Kríky. (Seminole Tribe of Florida, online)

V roce 1938 Kongres USA vyčlenil pro Seminoly více než 80 000 akrů půdy v Big Cypress, Brightonu a Hollywoodu a umožnil jim přesun. Zároveň se Kongres tímto krokem pokusil nastartovat jejich ekonomiku. O rok později byla v Brightonu založena škola, která nabídla první formální vzdělání seminolským dětem. (Seminole Tribe of Florida, online)

Vstřícné kroky vůči severoamerickým Indiánům doplnila v roce 1946 nově sestavená komise pro indiánské nároky (orig.: *Indian Claims Commission*), na kterou se mohli obracet jednotlivé indiánské kmeny a žádat odškodnění za neprávem zabraná území. O rok později Seminolové zaslali této komisi vlastní žádost. Ve stejném roce si studenti floridské státní univerzity (orig.: *Florida State University*) v Tallahassee zvolili jako oficiálního maskota školy právě Seminoly. (Seminole Tribe of Florida, online)

Komise pro indiánské nároky žádost o odškodnění Seminolů zamítla a v roce 1953 vydala americká vláda usnesení, ve kterém navrhovala zrušení celého kmene. V konfrontaci s tímto návrhem se Seminolové rozhodli k oficiálnímu vládnímu uznání, o něž mohli žádat díky zákonu z roku 1934. V roce 1957 Seminolové ratifikovali vlastní ústavu a kmen získal oficiální federální status. Kmen začal vystupovat pod oficiálním označením „Seminole Tribe of Florida“. Prvním předsedou se stal Billy Osceola. Ústava stanovila dvoustupňovou vládu, která se dodnes skládá z kmenové rady a představenstva. (Seminole Tribe of Florida, online)

Jak již bylo řečeno výše, bílí kolonisté označovali všechny Indiány na Floridě jednotným označením „Seminoles“, česky Seminolové. Do tohoto označení tak spadaly i kmeny, které se během let snažily zabránit asimilaci do hlavní frakce. Takovým příkladem byli Indiáni z kmene Miccosukee, kteří na Floridu přišli začátkem 18. století



a po celou dobu se snažili udržet vlastní kulturní svébytnost. Po snaze o oficiální vládní uznání Seminolů se Miccosukee rozhodli osamostatnit a vrátit se ke svému historickému názvu, který patřil jejich předkům před příchodem na Floridu. 11. ledna 1962 schválili příslušníci Miccosukee vlastní ústavu a vláda USA je uznala jako svrchovaný kmen pod názvem „Miccosukee Tribe of Indians of Florida“. (Miccosukee Tribe of Indians of Florida, online)

První vláda Seminolů zcela změnila ekonomickou charakteristiku kmene a přinesla do malé kmenové pokladny první zisky, které neplynuly z tradičního obchodu. Ekonomická prosperita podle nově vzniklé ústavy neměla být dosahována obchodem, ale cestovním ruchem. To zahrnovalo aligátory show, projížďky na vznášedlech, prodej řemeslných výrobků u silnice turistům a představení vlastní vesnice turistům. Cestovní ruch se stal jádrem ekonomiky kmene. Kmen chtěl být finančně nezávislý a prosperující. (Seminole Tribe of Florida, online)

V roce 1963 začali Seminolové vydávat své první noviny, jmenovaly se v překladu Kouřové signály (orig.: *Smoke Signals*). V roce 1967 se do čela kmene postavila historicky první žena, náčelnice Betty Mae Jumper. Byla první náčelnicí napříč všemi kmeny v Severní Americe. (Seminole Tribe of Florida, online)

Během sedmdesátých let začal kmen získávat velké zisky díky prodeji cigaret, jež byly osvobozeny od daně. Na konci 70. let začaly rovněž plynout velké zisky z hazardu. Během roku 1979 byly ustanoveny dvě nové rezervace – Immokalee a Tampa. V osmdesátých letech Nejvyšší soud USA uznal Seminolům právo na vysoké sázky v bingu, výsledkem rozhodnutí bylo nově otevřené kasino v Tampě. Rozhodnutí soudu zároveň ovlivnilo další desítky indiánských kmenů, které v hazardu našly velký potenciál. (Seminole Tribe of Florida, online)

Na jaře 1988 došlo k úplnému osamostatnění tzv. Nezávislých Seminolů (orig. *Independent Seminole*), kteří však ani předtím nebyli bráni jako příslušníci kmene, protože kategoricky odmítali vládní pomoc. (The Seminole Tribune: The Native's Voice, 1988, online)

Další velký příjem zaznamenala kmenová pokladna během 90. let. Ten plynul z pohledávek vůči USA za zabranou půdu během válek. Odškodnění dosáhlo téměř 10 miliónů dolarů. V roce 1996 byla stanovena další rezervace, tentokrát Fort Pierce. Kmenový rozpočet v tomto roce přesáhl 100 miliónů dolarů. O rok později bylo

v Clewistonu v rezervaci Big Cypress otevřeno muzeum Ah-Tah-Thi-Ki, které mapuje historii, kulturu a tradice kmene. (Seminole Tribe of Florida, online)

Během roku 2004 otevřel kmen na Floridě dvě pobočky Hard Rock Hotels and Casinos a v roce 2007 rozhodl náčelník James Billie o koupi celé mezinárodní franšizové sítě Hard Rock, do které patří síť heren, hotelů a restaurací. Díky tomu Seminolové rozšířili portfolio svých ekonomických činností a vlastnictví této celosvětové sítě podniků přineslo do kmenové pokladny další desítky milionů dolarů. (Hard Rock Cafe International, online)

Kmen v současné době zaměstnává více než 2000 lidí, již nejsou příslušníky kmene. Vlastní také síť heren s názvem *Seminole Casino*. Dalším velkým zdrojem příjmu je turistický ruch. Kmen ročně utratí za služby a zboží 24 000 000 dolarů u více než 850 dodavatelů po celé Floridě. Na dani ze mzdy ročně zaplatí americké vládě 3 500 000 dolarů. (Seminole Tribe of Florida, online)

## 4 Vlastní práce

Praktická část práce byla zpracována pomocí dat, která byla zpracována v teoretické části práce, vlastním terénním výzkumem v regionu Floridy, jež autor uskutečnil v březnu roku 2016 a strukturovaných otázek, na které prostřednictvím e-mailu odpovídala vědecká koordinátorka muzea Seminolů Ah-Tah-Thi-Ki Museum – Mary Beth Rosebrough. Ta není příslušníkem kmene, přesto v průběhu psaní pomáhala zpřesňovat některé informace a otázky zodpovídala na základě vlastních hlubokých znalostí místních podmínek i kmene jako takového. Její znalosti vyplývají z náplně její práce i skutečnosti, že v dané oblasti žije a pracuje. Přesto nemohla autorovi pomoci s oslovením příslušníků Seminolů.

Autorovi práce se nepodařilo získat odpovědi na své otázky přímo od příslušníků kmene Seminolů, protože tato frakce odmítala komunikovat. Autor oslovil v průběhu zkoumání více než 130 floridských Indiánů, a to prostřednictvím sociální sítě Facebook a e-mailu. Zároveň byli osloveni i čtyři z pěti členů kmenové rady. Přes velký počet zpráv ze strany autora byla reakce získána pouze od dvou příslušníků kmene Miccosukee. Tito Indiáni upozornili, že nepatří k Seminolům, a jejich odpovědi na zkoumanou otázku, jak se žije floridským Seminolům v americké společnosti, tedy nejsou relevantní.

Na základě absence jakékoliv komunikace ze strany kmenových příslušníků i odmítavé reakce Mary B. Rosebrough na žádost o oslovení jejích přátel z kmene autor došel k závěru, že Seminolové pravděpodobně o komunikaci a vlastní zviditelňování příliš nestojí. Počet oslovených příslušníků netvořil reprezentativní vzorek, a proto je tento poznatek spíše autorovým osobním pocitem, který vyplývá z nabrané zkušenosti.

Během zpracování bakalářské práce bylo zjištěno, že v současnosti obývají Floridu tři indiánské kmeny – The Seminole Tribe of Florida, Independent Seminole a Miccosukee Tribe of Indians of Florida. Nezávisle na současném označení jsou příslušníci těchto kmenů potomky Indiánů, kteří průběžně mezi lety 1817 až 1858 vedli seminolské války s americkou vládou. Bylo zjištěno, že dva z těchto tří kmenů, The Seminole Tribe of Florida a Miccosukee Tribe of Indians of Florida, jsou uznány současnou vládou USA. Ta jejich příslušníkům zajišťuje finanční pomoc na základě platného ústavního práva. V následujících podkapitolách se autor práce věnuje bližšímu zkoumání těchto kmenů.

#### 4.1.1 The Seminole Tribe of Florida

Příslušníci této frakce žijí v současnosti v šesti rezervacích po celé Floridě a jsou nejvíce početnou skupinou. Žádný jiný kmen v Severní Americe nemá více rezervací. Jejich rezervace jsou:

- Big Cypress Reservation
- Hollywood Reservation
- Brighton Reservation
- Immokalee Reservation
- Tampa Reservation
- Fort Pierce Reservation

Kmen v současnosti získává finanční podporu od USA na základě amerického ústavního práva. Přesto náčelníci kmene nikdy nepodepsali mírovou smlouvu s USA, de facto jsou tak stále ve válečném stavu.

Podle terénního výzkumu, provedeného v březnu 2016 autorem práce ve městě Clewiston v Big Cypress Reservation, žije tato větev Seminolů podobným stylem života jako většina americké společnosti. Seminolové zde bydlí v převážně přizemních zděných domcích a vlastní velké automobily řady SUV nebo sportovní vozy, většinou amerických značek. Město se na první pohled nijak výrazně neliší od jiných měst na jižní Floridě. Seminolové v Clewistonu mají vlastní mateřskou školku, základní školu a gymnázium. Ve městě se dále nachází také senior centrum, klinika, sportovní hřiště, kavárna, čerpací stanice, baptistický kostel a řada moderních domů.

Zajímavou odlišnost od běžných amerických měst tvoří tradiční obydlí chickee se střechami ze suchých palmových listů a bez stěn. Obyvatelé města si je postavili na svých zahradách a udělali si v nich sezení. Chickee tedy v tomto městě ztratilo svůj původní význam obydlí, ale architektonický styl zůstal zachován. Seminolové tento přístřešek užívají k zábavě a rodinnému setkávání. Chickee se stalo obdobnou záležitostí, jako jsou v České republice zahradní altány.

Tyto přístřešky autor našel také na území národního parku Everglades v jižní části Floridy, kde chickee tvořily zázemí turistických odpočívadel a pod jejich přírodní střechou byly postaveny piknikové stoly a lavice.

Během cesty po poloostrově si autor všiml, že jsou ve městech často vyvěšeny americké vlajky společně se státní vlajkou Floridy, kterou tvoří červený kříž v bílém poli. Vprostřed kříže je vyobrazen znak Floridy. Tyto prapory byly nalezeny i na stožárech ve městě Clewiston, v Big Cypress Reservation. Ve městě vlála spolu s nimi také čtyřbarevná vlajka Seminolů, složená z bílého, černého, červeného a žlutého pruhu a kmenové pečetě. Zároveň se tyto čtyři barvy objevují mimo jiné i na střeše místní čerpací stanice a na dřevěných plotech kolem domků. Autor z tohoto poznatku usuzuje, že kmenové barvy jsou pro příslušníky důležité.

#### **4.1.2 Rozhovor s Mary Beth Rosebrough**

Mary Beth Rosebrough je výzkumnou koordinátorkou muzea Seminolů – Ah-Tah-Thi-Ki v Clewistonu, v Big Cypress Reservation. V průběhu ledna 2017 odpověděla na několik strukturovaných otázek, které jí autor práce položil prostřednictvím e-mailu.

##### **1. Co si myslíte o současné situaci kmene Seminolů na Floridě?**

Seminole Tribe of Florida vychází se zbytkem světa hezky. V současnosti kmen vlastní mezinárodní franšízovou síť Hard Rock a několik dalších lukrativních podniků. Členové kmene dostávají z těchto podniků dividendy a vede se jim tak docela dobře.

##### **2. Cítí se Seminolové v americké společnosti dobře?**

Kmen se v americké společnosti cítí docela jistý, jak ukazuje jejich otevřený postoj k maskotovi floridské státní univerzity, jímž je seminolský válečník a vyhláška o kulturních zdrojích (orig. *Cultural Resource Ordinance*). Díky ní je kmen na Floridě svrchovaný v rámci svých kulturních zdrojů, jako jsou artefakty, taneční plochy, obřadní plochy, historické tábory a další. Na rozdíl od federální vládní intervence.

##### **3. Nemají příslušníci kmene pocit, že by se jejich tradice a životní styl postupem let vytrácel?**

Předchozí předseda to uvedl takhle: Tradice je statická, ale kultura se může změnit. A kmen má obojí, tradici i kulturu. Tradiční způsoby se seminolské děti učí ve školách, které jsou přímo v rezervacích a v samostatných třídách. Klade se důraz na zachování původního jazyka, přesto jsou členové kmene zapojeni do podniků, které

rozšiřují po celém světě. Tady v Big Cypress je mnoho domovů, které mají vedle na zahradě postavená tradiční chickee. V nich se mohou scházet rodiny a bavit se. Ústní historie se zaznamenává od stařešinů v jejich rodném jazyce, a tak přecházejí tradiční znalosti na jejich potomky.

#### **4. Jaký je největší problém Seminolů? Mají nějaké specifické problémy?**

Nemyslím si, že můžu odpovědět na tuto otázku, protože nejsem členem kmene. Nicméně i menší průzkum mezi Indiány všeobecně, by mohl přinést zdravotní problémy, které trápí společnost.

##### **4.1.3 Independent Seminoles**

Málopočetnou frakci Seminolů dále tvoří *Independent Seminoles*. Ti nejsou příslušníky The Seminole Tribe of Florida, ale tvoří samostatnou skupinu. Většina z nich žije podél Tamiami Trail – silnice, spojující Miami a Tampu. Tito Seminolové nechtěli mít nic společného s federální vládou USA a nepřijímají od ní žádnou pomoc. Žijí stále tradičním způsobem života a jsou aktivní v oblasti ochrany životního prostředí. Podle výzkumné koordinátorky Mary Beth Rosebrough mají občané některých jejich vesnic ve svých chickee zavedenou elektřinu.

Kontaktovat příslušníky této nepočetné skupinky Seminolů není snadné. Příslušníci Independent Seminoles neumožňují jiným osobám vstup do své vesnice a neposkytují interview. Rovněž se nenechají fotit a fungují jako uzavřená komunita. Není zcela jasné, do jaké míry jsou nezávislí na okolním světě, do jaké míry nevyužívají moderní technologie nebo jakým způsobem financují své aktivity.

##### **4.1.4 Miccosukee Tribe of Indians of Florida**

Poslední indiánskou skupinou, která žije na Floridě, jsou příslušníci *Miccosukee Tribe of Indians of Florida*. Kmen vznikl odtržením od The Seminole Tribe of Florida v 60. letech minulého století a v současnosti je suverénní. Se Seminoly sdílí zhruba dvě stě let společné historie a některé tradice.

Během terénního výzkumu v roce 2016 bylo zjištěno, že vesnice kmene Miccosukee nejsou pro veřejnost přístupné. Příslušníky kmene živí mimo jiné podnikatelské aktivity také cestovní ruch. Na Tamiami Trail – silnici mezi městy Miami a Tampa – provozují dobovou vesnici, kde turisty seznamují s tradicemi a historií kmene.

V této vesnici je možné vidět tradiční řemesla, jako je patchwork, košíkářství, řezbářství nebo korálkování. Vesnice funguje jako stálá expozice, kde se turisté mohou seznámit s tradičním způsobem života kmene. Nachází se zde i muzeum s dobovými fotografiemi. Turisté se mohou v této vesnici projít po dřevěném chodníku, ze kterého je vidět jen nepatrná část přírody národního parku Everglades.

Součástí této turistické vesnice je aligátoří farma, kde je možné vidět zblízka různé staré aligátory, chované příslušníky kmene. Turistům je umožněno si aligátora pohladit, když jsou menší jedinci přenášeni mezi jednotlivými výběhy. Příslušníci pro turisty předvádí práci s aligátory. Zápas s těmito velkými a nebezpečnými plazy má u nich rituální kořeny.

Ve vstupní části se nachází obchod se suvenýry, kde je možné zakoupit tradiční indiánské výrobky, jako jsou náhrdelníky, náramky nebo patchworkové oblečení. Dále je možné zakoupit trička, mikiny, pohledy a mnoho dalších běžných turistických suvenýrů. Proti této turistické vesnici se za silnicí a mostkem nachází skutečná vesnice, kde Miccosukee žijí, avšak přístup dovnitř není turistům umožněn.

Kmen má vlastní policii, která dohlíží na pořádek, i další sociální služby, jako jsou školy nebo nemocnice. Provozují také vyjížďky do močálů Everglades na vznášedlech, což je velké lákadlo pro zdejší turisty.

Přes společnou minulost a podobné tradice, je v současnosti kmen Miccosukee zcela autonomní a se Seminoly v současnosti nic nesdílí.

## 5 Závěr

Historie a kultura jihovýchodních kmenů původních obyvatel amerického kontinentu je rozsáhlá, místy nezmapovaná a pro Evropany téměř neznámá. Většina Evropanů má o Indiánech zavádějící představy a ti, co se o jejich historii a kulturu nezajímají, nejsou schopni vnímat odlišnosti mezi jednotlivými kmeny. Pět civilizovaných kmenů je dobrou ukázkou, že Indiáni nebyli souhrnem lidských ctností. Čiksóové brali své zajatce do otroctví, Kříkové se v devatenáctém století vraždili mezi sebou a lovílo se i jen tak, pro zábavu a potěšení. Během válek se zabíjelo bez ohledu na pohlaví a věk nepřítelů.

Skupina pěti civilizovaných kmenů zároveň ukazuje, že s bílými kolonisty se nejen válčilo, ale také se s nimi obchodovalo, a mnohdy docházelo ke smíšeným manželstvím mezi Evropany a Indiány. Ostatně, nejznámější náčelníci kmene Kříků (William McIntosh a William Weatherford), Čerokiů (Sequoyah) i Seminolů (Osceola) pocházeli ze smíšených rodin. Mnoho Indiánů z těchto kmenů konvertovalo ke křesťanství.

Vliv kolonistů na jihovýchodní kmeny byl však, jako všude ve Spojených státech, obrovský. Kultura jednotlivých kmenů dostala během let velkých změn, Indiáni začali objevovat nové možnosti, které s sebou přinášeli kolonisté ze Starého světa. Nebýt kolonistů, neznali by Indiáni koně, seminolské ženy by nenosily skleněné korálky a Čerokiové by se nenaučili psát. Zároveň by nedošlo k mnohým krvavým střetům, nedošlo by k epidemiím mezi Indiány a ani by se nestalo násilné vysídlení jihovýchodních kmenů, při kterém zemřela téměř třetina přemísťovaných Indiánů.

Seminolové přežili jako kmen až do současnosti, což svědčí o tom, že se dokázali v průběhu dějin přizpůsobit nastalým změnám a reagovat na ně. Dokázali se přizpůsobit novému způsobu života a přijali ho za vlastní. Převážná část příslušníků Seminolů na Floridě využívá všechny vymoženky moderní doby. Nenosí bederní roušky a turbany, ale chodí v džínových kalhotách a tričkách. Jídlo nakupují v supermarketech, přepravují se moderními auty a koukají na televizi. Nevyhnul se jim ani fenomén sociálních sítí a mají vlastní webové stránky. Dnes už také nepěstují ve velkém měřítku kukuřici a neprodávají ji do okolních měst.

V současnosti Floridu obývají tři indiánské kmeny a dva jsou uznány vládou USA. Předci příslušníků těchto kmenů se účastnili seminolských válek, ve kterých se rozhodovalo o přežití a zachování území. Největší skupinu floridských Indiánů tvoří příslušníci kmene Seminole Tribe of Florida.



Příjmy tohoto kmene jsou v současnosti tvořeny výnosy různých firem, z nichž některé mají mezinárodní působnost. Seminolové jsou velkými podnikateli, investory a v současnosti zaměstnávají tisíce lidí. Kmen je vlastníkem mezinárodní franšizové sítě Hard Rock, kterou tvoří hotely, kasina a restaurace po celém světě. Řetězec Hard Rock najdeme na všech kontinentech s výjimkou Antarktidy. Jen ve Spojených státech mají pobočky ve 48 městech. Jednu z jejich restaurací můžeme od 3. dubna 2009 najít také na Praze 1 v domě U Rotta.

Další velkou část příjmů jim zajišťuje cestovní ruch a prodej suvenýrů, jako jsou panenky, patchworkové oblečení, náramky a náhrdelníky z korálků, trička, kšiltovky a další předměty. Turisty lákají na aligátorskou show, kde předvádí svou obratnost a schopnost přežít vedle těchto zvířat, vozí turisty do močálů Everglades na vznášedlech a zajímavým způsobem je seznamují s vlastní minulostí v rámci muzea Ah-Tah-Thi-Ki.

Právě kvůli tomuto pokroku a modernosti můžeme v tomto regionu najít vybočující skupinu. Frakce Seminolů, která se nazývá Independent Seminole, se odtrhla od hlavního proudu, aby se pokusila udržet svoji kulturu nedotčenou moderní dobou. Nepřijímají pomoc federální vlády USA v jakékoliv podobě a žijí si v mnohých ohledech po svém, podle tradic a kultury svých předků. Jak moc se jim v jejich boji proti modernímu světu daří, není zřejmé, protože tvoří zcela uzavřenou komunitu a s okolním světem téměř nekomunikují.

Během dvacátého století se od hlavního kmene, Seminole Tribe of Florida oddělila také další početná skupina Indiánů, která v současnosti figuruje pod názvem The Miccosukee Tribe of Indians of Florida. Příslušníci tohoto kmene mají se Seminoly část společné historie, která začíná v 18. století. Tehdy společně válčili v močálech Everglades proti americkým vojákům. Po více než dvou set letech se potomci původních Miccosukee oddělili, aby znovu založili kmen svých původních předků a mohli lépe udržovat svou vlastní kulturu a tradice bez závislosti na Seminolech.

Příslušníci kmene Seminole Tribe of Florida se rovněž jako tyto dva odtržené celky snaží zachovat svou vlastní identitu a tradice svých předků. Nosí korálkové náhrdelníky, vypráví si příběhy, jež si předávali u ohně jejich předci. Na svých zahradách vedle moderních domků mají postavená tradiční obydlí a ve škole se vyučuje původní jazyk i historie kmene. Snaží se zachovávat zvyky, jako je oslava svátku Zelené kukuřice, ale zároveň jsou plnohodnotnými členy americké společnosti, ve které se cítí dobře. Bývalý

náčelník Seminolů, James Billie, řekl: „Tradice je stálá, ale kultura se může měnit. A kmen má tradici i kulturu.“ Nezbývá nic jiného, než jim přát, aby ji během dalších let neztratili.

Seminolové prošli během své historie velkou proměnou a z původně přírodního národa se postupným rozvojem stala plnohodnotná moderní společnost, která ovšem nezapomíná svou minulost a úspěšně se snaží, aby jejich identita zůstala zachována i v současnosti. Jsou hrdými potomky těch, kteří kdysi dávno v močálech Everglades bojovali a umírali za zemi svých předků.

## 6 Seznam použitých zdrojů

### Literatura

AKERS, Donna. 2013. *Culture and customs of the Choctaw indians*. Santa Barbara: Greenwood. ISBN 9780313364013.

BIRCHFIELD, B. L. a Helen DWYER. 2012. *Seminole*. New York: The Rosen Publishing Group. ISBN 9781617866524.

BOWES, John P. 2009. *The Trail of Tears: removal in the south*. 2. vyd. New York: Chelsea House. ISBN 9780791093450.

BRIGHT, William. 2007. *Native American placenames of the United States*. Norman: University of Oklahoma Press. ISBN 978-0806135984.

BUCUVALAS, Tina, Peggy A. BULGER a Stetson KENNEDY. 1994. *South Florida folklife*. Jackson: Univ. Press of Mississippi. ISBN 9781617034558.

COE, Charles H. 2015. *Red Patriots: The Story of the Seminoles*. 2. vyd. London: Forgotten Books. ISBN 978-1331302551.

ENGLAR, Mary. 2002. *The Seminole: the first people of Florida*. Mankato, Minn.: Bridgestone Books. ISBN 9780736813587.

FITZGERALD, David, Jeannie. BARBOUR, Amanda J. COBB a Linda. HOGAN. 2006. *Chickasaw: unconquered and unconquerable*. Ada: Chickasaw Press. ISBN 9781558689923.

GAINES, Richard. 2010. *The Seminole*. 2. vyd. Edina: Abdo Pub. Native Americans (Edina, Minn.). ISBN 9781577653769.

GIBSON, Arrell M. 2012. *Chickasaws*. 3. vyd. Norman: University of Oklahoma Press. ISBN 9780806188645.

GIBSON, Karen Bush. 2002. *The Chickasaw Nation*. Mankato: Bridgestone Books. ISBN 9780736813655.

GRAY-KANATIIOH, Barbara A. 2010. *Chickasaw*. 2. vyd. Minneapolis: ABDO. ISBN 9781616139018.

GRAY-KANATIIOH, Barbara A. 2002. *Creek*. Minneapolis: ABDO. ISBN 9781616138776.

HUDSON, George M. 2004. *Black Drink: A Native American TeaBook*. 2. vyd. Athens, GA: University of Georgia Press. ISBN 9780820326962.

JEIER, Thomas. 2011. *Indiáni: praobyvatelé Severní Ameriky*. Praha: Knižní klub. Universum (Knižní klub). ISBN 978-80-242-4135-7.

JUMPER, Betty Mae. 1994. *Legends of the Seminoles*. Sarasota: Pineapple Press. ISBN 978-1561640409.

KING, David C. 2006. *The Seminole*. New York: Marshall Cavendish Benchmark. First Americans (Benchmark Books (Firm)). ISBN 978-0761422532.

LASSIEUR, Allison. 2001. *The Creek Nation*. Mankato: Capstone Press. ISBN 978-0736809474.

MCKEE, Jesse O. a Ada E. DEER. 2009. *The Choctaw*. 3. vyd. New York: Infobase Publishing. ISBN 9781438103709.

MOONEY, James. 2012. *Myths of the Cherokee*. 3. vyd. New York: Dover Publications. ISBN 978-0486289076.

PERDUE, Theda a Ada E. DEER. 2009. *The Cherokees*. 2. vyd. New York: Infobase Publishing. ISBN 9781438103686.

PRESS, Petra. 2001. *The Seminole*. Minneapolis: Compass Point Books. ISBN 9780756500832.

SONNEBORN, Liz. 2006. *The Creek*. Minneapolis: Lerner Publications Co. ISBN 978-0822559139.

ŠOLC, Václav. 1977. *Indiánské historie*. Praha: Polygrafia, n.p. ISBN 9788020200662.

WILCOX, Charlotte. 2006. *The Seminoles*. Minneapolis: Lerner Publications Co. ISBN 9780822528487.

## **Elektronické zdroje**

A+E Networks. 2014. *World War I's Native American Code Talkers*. In: History.com [online]. New York: A+E Networks, 29. 05. 2014 [cit. 2017-01-28]. Dostupné z: <http://www.history.com/news/world-war-is-native-american-code-talkers>

A+E Networks. 2009. *Exploration of North America*. In: History.com [online]. New York: A+E Networks, [cit. 2017-02-20]. Dostupné z: <http://www.history.com/topics/exploration/exploration-of-north-america>

CLINTON, Fred S. 1915. *Oklahoma Indian Story*. In: Indian School Journal [online]. Chilocco: Students of the Indian School, prosinec 1915. s. 176-178. [cit. 2017-01-24]. Dostupné z: <https://catalog.archives.gov/id/2745554>

Encyclopædia Britannica. 2016. *Black Seminoles*. In: Encyclopædia Britannica [online]. UK: Encyclopædia Britannica, 21. 01. 2016 [cit. 2017-02-07]. Dostupné z: <https://www.britannica.com/topic/Black-Seminoles>

Encyclopædia Britannica. 2014. *Florida*. In: Encyclopædia Britannica [online]. UK: Encyclopædia Britannica, 10. 04. 2014 [cit. 2017-02-20]. Dostupné z: <https://www.britannica.com/place/Florida/Government-and-society#toc78367>

Florida Commission on the Status of Women. ©2011-2017. *Betty Mae Jumper* [online]. Florida: FCSW, [cit. 2017-02-06]. Dostupné z: [http://fcsw.net/dt\\_team/betty-mae-jumper/](http://fcsw.net/dt_team/betty-mae-jumper/)

Hard Rock Cafe International. ©2017. Corporate. *Seminole Ownership* [online]. Orlando: Hard Rock Cafe International, [cit. 2017-03-02]. Dostupné z: <http://www.hardrock.com/corporate/ownership.aspx>

MCKENNEY, Thomas L. 1872. *History of the Indian tribes of North America: Menawa* [online]. Philadelphia: D. Rice & Co. s. 106-107. [cit. 2017-01-28]. ISBN 9780785820215. Dostupné z: <https://archive.org/stream/historyofindiant01mckerich#page/106/mode/2up>

Miccosukee Tribe of Indians of Florida. ©2016. *History* [online]. Tamiami Trail: Miccosukee Tribe of Indians of Florida, [cit. 2017-03-03]. Dostupné z: <http://www.miccosukee.com/tribe/>

National Museum of the American Indians. 2011. Circle of Dance. *Seminole Stomp Dance* [online]. Florida: National Museum of the American Indians, [cit. 2017-01-29]. Dostupné z: <http://nmai.si.edu/exhibitions/circleofdance/seminole.html>

NORTON, Elizabeth. 2012. *'Black Drink' Tea Cup Discovered, Linked To Native American Ritual And Trade Network*. In: Huffingtonpost.com [online]. New York: The Huffington Post, 08. 08. 2012 [cit. 2017-02-02]. Dostupné z: [http://www.huffingtonpost.com/2012/08/08/black-drink-vomit-cup-ritual-native\\_n\\_1755970.html?show\\_comment\\_id=175626974#comment\\_175626974](http://www.huffingtonpost.com/2012/08/08/black-drink-vomit-cup-ritual-native_n_1755970.html?show_comment_id=175626974#comment_175626974)

Seminole Tribe of Florida. *Seminole Tribe of Florida* [online]. Hollywood: Seminole Tribe of Florida, [cit. 2017-01-29]. Dostupné z: <http://www.semtribe.com>

The Chickasaw Nation. ©2017. *History* [online]. Ada: the Chickasaw Nation, [cit. 2017-01-28]. Dostupné z: <https://www.chickasaw.net/Our-Nation/History.aspx>

The Choctaw Nation of Oklahoma. 2016. *The Choctaw-Irish Bond lives on*. In: Choctaw Nation [online]. Durant: Choctaw Nation of Oklahoma, 30. 03. 2016 [cit. 2017-01-28]. Dostupné z: <https://www.choctawnation.com/news-events/press-media/choctaw-irish-bond-lives>

The Seminole Tribune: The Native's Voice. 1988. *Last Days of Seminole Land Settlement*. In: Ah-Tah-Thi Ki Museum [online]. Big Cypress: Seminole Communications, 07. 03. 1988 [cit. 2017-03-02]. Dostupné z: [https://s3.amazonaws.com/pastperfectonline/images/museum\\_508/114/201544201.jpg](https://s3.amazonaws.com/pastperfectonline/images/museum_508/114/201544201.jpg)

## **Další zdroje**

Informační tabulky v seminolském muzeu Ah-Tah-Thi-Ki, 2016

ROSEBROUGH, Mary Beth. Interview. 2017

## 7 Přílohy

### 7.1 Příloha č. 1 – Obrazová příloha



Obrázek 1 Grafické zobrazení teritoria Seminolů a jejich přesuny

Zdroj: WILCOX, Charlotte. The Seminoles



Obrázek 2 Oficiální vlajka Seminole Tribe of Florida

Zdroj: Commons Wikimedia



**Obrázek 3 Seminolský kovboj s vnukem, 1950, Brighton Reservation, autor neznámý**

Zdroj: State Archives of Florida, Florida Memory



**Obrázek 4 Indiánské město, 1837, autor neznámý**

Zdroj: State Archives of Florida, Florida Memory





**Obrázek 5** Seminolové v dočasném táboře, kolem roku 1910, autor neznámý

Zdroj: State Archives of Florida, Florida Memory



**Obrázek 6** Seminolský muž v kanoi, okolo roku 1900, autor neznámý

Zdroj: State Archives of Florida, Florida Memory



**Obrázek 7** Náčelník Osceola, 1837 ve Fort Moultrie, autor George Catlin

Zdroj: State Archives of Florida, Florida Memory



**Obrázek 8** Náčelník Bowlegs v roce 1852, autor neznámý

Zdroj: State Archives of Florida, Florida Memory



Obrázek 9 „Kolébka“ pro dítě v chickee, Miccosukee Indian Village, 2016, foto vlastní



Obrázek 10 Ukázka korálkování, Miccosukee Indian Village, 2016, foto vlastní



Obrázek 11 Panenky, Miccosukee Indian Village, 2016, foto vlastní



**Obrázek 12 Everglades a chickee, Miccosukee Indian Village, 2016, foto vlastní**



**Obrázek 13 Prostor pro wrestling s aligátory, Miccosukee Indian Village, 2016, foto vlastní**



**Obrázek 14 Chickee v Clewistonu, Big Cypress Reservation, 2016, foto vlastní**



Obrázek 15 První ústava Seminole Tribe of Florida, Ah-Tah-Thi-Ki Museum, Clewiston, Big Cypress, 2016, foto vlastní



Obrázek 16 tradiční ohniště Seminolů, Ah-Tah-Thi-Ki Museum, Clewiston, Big Cypress, 2016, foto vlastní



Obrázek 17 Clewiston, Big Cypress, 2016, foto vlastní



**Obrázek 18 Jeden z domů v Clewistonu, Big Cypress, 2016, foto vlastní**



**Obrázek 19 Národní park Everglades, 2016, foto vlastní**



**Obrázek 20 St. Augustine, 2016, foto vlastní**